

ŞERAFETTİN KARADAĞ, Kars'ın Çıldır ilçesine bağlı Doğruyol Nahiyesi'nde doğdu. Doğruyol İlkokulu'nu, Çıldır Ortaokulu'nu, Kars Alpaslan Lisesi'ni ve İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsü Türkçe Bölümü'nü bitirdi. Kırşehir, Siirt ve Kayseri'ye bağlı çeşitli ortaokul ve liselerde Türkçe öğretmenliği yaptı.

İstanbul-Topçular İlköğretim Okulu'nda görevliyken lisans tamamlayarak edebiyat öğretmeni oldu. Halen, Üsküdar Cumhuriyet Lisesi'nde görev yapmaktadır.

Eserleri: Eleman Aranıyor. Yalancının Mumu, Köye Gelen İlk Kravatlı, Parasız Avukat adlı gülmece oyun türündeki eserleri Millî Eğitim Bakanlığınca yayınlandı.

Okul etkinlikleri için yazageldiği 69 skecin "Beden Eğitimi Dersi" adlı kitabında topladı. Kitap, Engin Yayıncılık'tan çıktı.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI YAYINLARI : 2828

BİLİM ve KÜLTÜR ESERLERİ DİZİSİ : 815

Türk Edebiyatı Dizisi : 3

Kitabın adı

HEY GİDİ GÜNLER

Yayın Kodu

95.34.Y.0002.1345

ISBN 975.11.0963.9

Baskı yılı

1995

Baskı adedi

5.000

Dizgi, baskı, cilt

MİLLÎ EĞİTİM BASIMEVİ

Türk Edebiyatı Dizisi

HEY GİDİ GÜNLER

Şerafettin Karadağ

*Yayımlar Dairesi Başkanlığı'nın
30.12.1994 tarih ve 8403 sayılı yazıları ile
birinci defa 5.000 adet basılmıştır*

İstanbul, 1995

2001 YAYIN PROJESİ

Demokratik gelişmemiz açısından, ülkemizin son iki yüz yıllık geçmişi bir değişme ve yenileşme tarihidir.

Osmanlı İmparatorluğu, modernleşme hareketlerine orduda yaptığı reformlarla başladı. İkinci Mahmut döneminde kabul edilen Sened-i İttifak, padişahın mutlak iradesine tam bir sınır getirmemekle birlikte İngiliz Magna Carta'sına benzerlik gösterir. Siyasî alanda yapılan buna benzer yenilikler devam etmiş, Cumhuriyet idaresine, zaman içerisinde de çok partili sisteme geçilmiştir.

Cumhuriyet döneminde; batılulaşma yolu ile modernleşme ana hedef olmuş, milliyetçilik ve laiklik bu hedefe ulaşmada en önemli ilke olarak kabul edilmiştir. Cumhuriyetimiz çeşitli akımlar arasında bocalamalar geçirmiştir. Ancak; millî egemenlik gibi sağlam bir siyasî temele dayandığından varlığını devam ettirmiş ve ettirecektir.

1950'li yıllardan itibaren ülkemizde demokrasinin bütün kurum ve kuralları ile işletilmesi, herkes tarafından benimsenen ve savunulan bir hedef olarak kabul edilmiştir.

Demokrasimizin gelişmesi için vatandaşlarımıza kendi kültürel değerlerimizi özümseterek dünyadaki gelişmeleri yakından takip etme imkânı sağlamak ve önlerine yeni ufuklar açmak zorundayız.

Bunun için toplumumuza okuma alışkanlığının kazandırılması büyük önem taşımaktadır.

Vatandaşlarımızın, insanlığın ortak ürünü olan kültür, sanat ve bilgi birikiminden daha fazla yararlanmaları da bu şekilde mümkün olacaktır.

Hükümet olarak, bu gerçeklerden hareketle 2000'li yıllarda insanımıza yeni ufuklar açmak, ülkemizin kültür ve sanat hayatının yerli ve evrensel değerlerle zenginleştirilmesine katkıda bulunmak, tarihsel ve çağdaş kültür değerlerini yeni bir anlayış, üslup ve biçimle halkımıza sunmak amacıyla yeni bir yayın dönemi başlatmayı son derece önemli ve zorunlu görmekteyiz.

BÖYLECE, 2001 YILINA KADAR 2001 ESER BASILACAKTIR.

Bu düşünceden hareketle, Millî Eğitim Bakanlığımızın "2001 Yayın Projesi" çerçevesinde sürdüreceği bu yeni yayın faaliyetinin geçmişte olduğu gibi bugün de, millî birlik ve beraberliğimizin korunmasına ve demokrasimizin gelişmesine önemli katkılarda bulunacağına inanıyorum.

Bu vesileyle, Millî Eğitim Bakanı Sn. Nevzat AYZA'ya ve mesai arkadaşlarıma teşekkür ediyor, ülkemiz için hayırlı olmasını diliyorum.

Prof. Dr. Tansu ÇİLLER
Başbakan

YENİ BİR YAYIN DÖNEMİNE BAŞLARKEN

"Bir yandan Türk vatandaşlarının ve Türk toplumunun refah ve mutluluğunu artırmak; öte yandan millî birlik ve bütünlük içinde iktisadî, sosyal ve kültürel kalkınmayı desteklemek ve hızlandırmak ve nihayet Türk milletini çağdaş uygarlığın yapıcı, yaratıcı, seçkin bir ortağı yapmak." Millî Eğitim Temel Kanunu'nun genel amaçları arasında yer almaktadır.

Cumhuriyet döneminde başlatılan ve 1940'lı yıllarda yoğunlaşan, dünya edebiyatının klâsik eserlerinin Türkçe'ye çevrilmesi, toplum içindeki siyasî, ekonomik, sosyal ve kültürel münasebetlerin ve fikirlerin geçmişe nazaran daha geniş bir halk temeline dayanmasına sebep olmuştur. Dünya edebiyatında yapılan bu tercüme faaliyeti, düşünce ve duyguların anlatılmasında ve toplumumuzun bünyesinde meydana gelen değişikliğin gerçekleşmesinde etkin bir rol oynamıştır. Bu hareketle birlikte, siyasî, ekonomik, sosyal ve kültürel değişikliğin yanı sıra, edebiyatımızda sosyal ve kültürel değişimin en önemli unsuru haline gelmiştir.

Bakanlığımız, Millî Eğitimin genel amaçları ve temel ilkeleri, Başbakanımız Tansu ÇİLLER'in direktifleri doğrultusunda; daha çok "**ÇOCUK VE GENÇ MERKEZLİ**", okuma alışkanlığının ve yayıncılığın geliştirilmesine yönelik, millî ve evrensel değerleri uyumlu bir bütünlük içinde özümsetecek kaliteli yayınlar yapmak, yaptırmak ve bu tür eserlerin yayınlanmasını teşvik etmek amacıyla "**2001 Yayın Projesi**" çerçevesinde yeni bir döneme girmiştir.

Amacımız, sanat, edebiyat, bilim ve kültür alanında gerek ülkemizde, gerekse bütün dünyada yer etmiş önemli yazar, düşünür, bilim adamı, sanatçı ve bunların eserlerini toplumumuza kazandırmaktır.

Böylece gençlerimiz ve çocuklarımız; eşğinde bulunduğumuz 21. yüzyılı daha iyi algılayacak, insan olmanın gerektirdiği düşünce ve davranış değişikliğine sahip olacaklar ve 21. yüzyıla demokrasiyi daha iyi özümsemiş olarak gireceklerdir.

Nevzat AYAZ

Millî Eğitim Bakanı

KİŞİLER

ULVİ	İşadamlı (<i>mübaşir</i>), 40 yaşlarında.
NURHAYAT	Öğrenci, 17 yaşlarında.
ENGİN	Uşak (<i>öğrenci</i>), 19 yaşlarında.
ZEKİ	Reklâmcı (<i>komiser</i>), 40 yaşlarında.
HANDAN	Öğrenci, 19 yaşlarında.
RASİM	Profesör (<i>kâtip</i>), 40 yaşlarında.
SUPHİ	Şoför (<i>profesör</i>), 40 yaşlarında.
YILMAZ	Şair, 40 yaşlarında.
RUKİYE	Avukat, 40 yaşlarında.
CENAP	Ressam (<i>yağlıboyacı</i>), 40 yaşlarında.
NACİ	Ulvi'nin komşusu, 40 yaşlarında.
BURAK	Öğrenci, 11 yaşlarında.

Dekor

Sıradan bir salon: Sağda ve solda birer kapı. Karşı ve sol duvarlarda birer pencere. (*Dekor.*) Karşıda bir kanepe. Sağda ve solda koltuklar. Kanepe ve koltukların önlerinde sehpa. Yer halılı. Duvarlarda tablolar, süs eşyaları, vs.

SAHNE I

ULVİ – NURHAYAT – ENGİN – (Sonra) BURAK

(Perde açıldığında salon görünür. Ulvi ev kıyafetiyle ayakta sigara içmekte, Nurhayat koltukta dergi okumaktadır...)

- NURHAYAT – Heyecanlı mısın, baba?
- ULVİ – Hem de nasıl!... Sanki biraz sonra, Kleopatra ile karşılaşacağım.
- NURHAYAT – Ben de heyecanlıyım. Sanki biraz sonra, üniversite sınavına gireceğim.
- ULVİ – Bu da bir sınav sayılır.
- NURHAYAT – İşletme sınavı...
- ULVİ – Sakın açık verme. Unutma, bugün çok varlıklı bir aileyiz. Ben mübaşir değil, fabrikaların sayısını bilmeyen bir işadımıyım. Sen de bu ünlü işadımının sevgili, biricik kızıydın.
- NURHAYAT – (Ayakta, taklit ederek) Babacığım, arabamın modelinden bıktım; başka birini alır mısın?
- ULVİ – (Ciddi ve duygulu) Oysa yavrum, sana bu bayramda ufak bir hediye bile alamadım.
- NURHAYAT – Üzülme babacığım. Senin bir “yavrum” demen, bana en büyük hediyedir.
(O anda iç kapıdan Engin girer.)
- ENGİN – (Ev kıyafetiyle.) Nurhayat, dış macunumu sen mi bitirdin?
- NURHAYAT – Biten şeyler, tekrar bitmezler... Minnacık kalmıştı, abicim.

- ENGİN — O minnacık dediğin, bana bir hafta yetirdi, küçük hanım.
- ULVİ — Sevgili uşağım, dişlerini bir gün fırçalamasan da olur.
- ENGİN — Ne uşağı ba- haaa, ben bugün uşağım, öyle ya... Bugün çok matrak geçecek... (Taklit ederek, Ulvi'ye) Buyurun, beyefendi... Başka bir emriniz var mı?... (Nurhayat'a) Ya sizin, küçük hanım, bir emriniz yok mu?
- NURHAYAT — (Yapmacık) Var. Atımı hazırla, biraz gezeceğim.
- ENGİN — (Alaylı) Gezemezsiniz; çünkü atınız dün geberdi.
- ULVİ — (Alkışlar) Bravo, çocuklar, bravo!... Bu işi başaracaksınız.
- ENGİN — Başaracağız... Gelirler mi dersin, baba?
- ULVİ — Gelirler. İlânımı gazetelerde görmüşlerdir.
- ENGİN — Ben de senin gibi kırk yaşına gelince, gazeteye ilân verip, sınıf arkadaşlarımı evime davet edeceğim.
- NURHAYAT — Ben de... Liseden sonra hiçbiriyle karşılaşmadın mı, baba?
- ULVİ — Değil karşılaşmak, bir haber bile alamadım. Ayrılış o ayrılış...
- NURHAYAT — Yirmi yıl sonra karşılaşmak, çok ilginç olacak.
- ULVİ — Öğle sanıyorum ki, onlar da işletmeye çalışacaklar. O zamanlar da birbirimizi işletmeye bayılırdık.
- ENGİN — Ben de bayılırım...

- NURHAYAT — Sizin sınıfa kim "Mecnun'lar Sınıfı" adını taktı?
- ULVİ — (Duygulu) Hayatta ise, kulakları çınlasın. Ölmüşse, Allah rahmet etsin. Matematik hocamız taktıydı. Biz edebiyat kolundaydık. Matematiği hiç sevmездik. Hemen hemen hepimiz şiir yazıyorduk. Bize kızar ve şöyle derdi: "Bu sınıf, Mecnun'lar Sınıfı!..."
- NURHAYAT — Baba, arkadaşların annemi sorarlarsa ne diyeceksin?
- ULVİ — "Elbise alamadım diye kavga ettik, annesine gitti" diyemem ya! Zenginiz, anneniz abisiyle Avrupa'ya gitti, tamam mı?
- ENGİN — Tamamdır. Annem, pardon, hanımefendi Paris'teler.
- NURHAYAT — (Duygulu) Zavallı anneciğim Paris'i ancak kartpostallarda görebilir.
- ENGİN — Ya da rüyasında...
- ULVİ — Bizim küçük yaramaz nerede?
- NURHAYAT — (Pencereden bakarak) İşte, sokakta çocuklarla top oynuyor.
- ULVİ — (Saatine bakarak) Oo, saat dokuz. Haydi giyinin. Arkadaşlar nerdeyse gelirler. Kiyafetleriniz tamam mı?
- ULVİ — Mendillerimize kadar...
(O anda dış kapıdan Burak girer.)
- BURAK — (Üstü başı toz toprak içinde, elinde top.) Tam üç gol attım!
- ULVİ — Oğlum, ne bu halin?

BURAK — Bugün çok zengin olduğumuzu söyledin ya, baba?

ULVİ — Yavrum, biz bugün yalandan zengin olacağız.

BURAK — Yalandan zengin olmak, yalandan gol atmaya benzer.

ULVİ — *(Kendi kendine)* Çok doğru...*(Yüksek sesle)* Bak oğl- *(O anda telefon çalar.)* Kim acaba? *(Gider ahizeyi kaldırır)* Alo... Hayır kardeşim, burası nakliyat ambarı değil... Yanlış numara... Burası evdir, kardeşim!... Kaç katlı mı? Elinin körü katlı! Manyak, utanmıyor musun telefonla dalga geçmeye?... Evet, dalga denizde olur, manyak da sizin evde!... Dur, kapatma!... *(Ahizeyi yerine koyar.)*

NURHAYAT — Kimdi baba? Seni çok kızdırdı.

ULVİ — Ne bileyim; serseri mi yok?

ENGİN — Ama ağzının payını iyi verdin, baba.

ULVİ — Karşımda olsaydı, burnunun payını da verirdim!

ENGİN — Kuşkusuz, baba...

ULVİ — Neyse şimdi onu boşverin de, gidin hepiniz giyinin.

ENGİN — Peki baba.

(Nurhayat, Engin, Burak çıkarlar)

ULVİ — *(Kendi kendine)* Ah, bir gelseler! Ne güzel olacak... *(O anda dış kapı çalınır.)* Hah, geldiler... *(O yana, bu yana koşarak)* Eyvaah, daha giyinmedim... *(Kapı tekrar çalınır.)* Geldim, geldim... *(Gider kapıyı açar.)* Buyruun... *(Durum değiştirerek)* Siz miydiniz?... Buyrun.

SAHNE II

ULVİ- NACİ- (Sonra) ENGİN-NURHAYAT-BURAK

NACİ — *(İyi giyimli.)* Merhaba, komşu.

ULVİ — *(Üzgün)* Merhaba.*(Kendi kendine)* Tam gelecek zamanı buldu... *(Yüksek sesle)* Şöyle buyur.

NACİ — Eyvallah, komşu. *(Oturur.)*

ULVİ — *(Tokalaşarak)* Hoş geldin, Naci Bey.

NACİ — Hoş bulduk, komşu. Bayramınız da kutlu olsun.

ULVİ — Sağol, senin de bayramın kutlu olsun.

NACİ — Hayrola Ulvi Bey, suratın asık?

ULVİ — Yok bir şey, sana öğle geliyor.

NACİ — Aslında bayramınızı kutlamaya dün gelecektim. Ama evden misafir hiç eksik olmadı. Artık kimsenin geleceğini sanmıyorum. Bugünü burada geçirebilirim.

ULVİ — *(Düşünmeden)* Geçiremezsin- ya yani geçirebilirsin.

NACİ — Senin bir şeyin var...

ULVİ — Yok bir şeyim, Naci Bey.

NACİ — Ulvi Bey, geçenlerde komşularımın şöyle bir genel değerlendirmesini yaptım. En yüksek puanı sen aldın.

ULVİ — Öyle mi? Teşekkür ederim. Zayıf alan da oldu mu?

NACİ — Oldu tabii. Yukarıdaki Mehmet Bey bir aldı-

ULVİ — ... Ve komşuluktan sınıfta kaldı.

- NACİ — Adamdan bir defa kontrol kalemi istedim, ne derse beğenirsin?
- ULVİ — Ne dedi? (*Kendi kendine*) Allah'ım, neler dinliyorum.
- NACİ — "Bitmiş, yazmıyor." demez mi!..
- ULVİ — Peki şu yandaki yeni komşu kaç aldı?
- NACİ — O mu? O dört buçuk aldı... Ulvi Bey, ikide bir saate bakıyorsun; randevun falan mı var yoksa?
- ULVİ — Yok. Hiç, öyle bakıyorm. Merak ediyorum, yelkovan akrebi kaç dakika sonra yakalayacak, diye...
- NACİ — (*Anlamaz.*) Ye yelkovanın akrebi yakalaması mı?...Bugün sende bir tuhafılık var... Çocuklar neredeler?
- ULVİ — (*Dalgın*) Giyiniyorlar.
- NACİ — Bayram günü bu kadar yatılır mı? (*İç kapıdan şarkı söyleyerek Burak girer...*)
- BURAK — (*Şık giyimli.*) "Naaciye, Naaciye..."Aaa, Naci amca gelmiş...
- NAİCİ — (*Kendi kendine*) Söylediği şarkıya bak bücürün!
- BURAK — Hoş geldin, Naci amca.
- NACİ — Hoş bulduk, Burak. Çok şıksın.
- BURAK — Teşekkür ederim. Zengin çocukları şık olurlar.
- ULVİ — (*Anlamlı*) Öh, öh!
- NACİ — Sen mi zengin çocuğusun?
- ULVİ — (*Hemen*) Akşam sözün gelişi, "bizim gönlümüz zengin" dedim de, çocuk işte tam anlayamamış.

- BURAK — Öyle deme-
- ULVİ — (*Sözünü keserek*) Haydi sen git biraz oyna arkadaşlarınla... (*Durum değiştirerek*) Yo yo gitme, elbiselerini kirleteceksin.
- BURAK — Ama babacığım, yeni elbiselerimi arkadaşlarıma göstermeliyim. Merak etme kirletmem.
- NACİ — Ulvi Bey, bırak gitsin oynasın çocuk.
- ULVİ — Peki git. Ama gol atmak yok!
- BURAK — Tamam. Naci amca, Levent evde mi?
- NACİ — Ne gezer! Cebimden bir binlik aşırıp gitmiş.
- BURAK — Ben bulurum onu. (*Koşarak çıkar.*)
- NACİ — Keşke ben de çocuk olsam!
- ULVİ — Olmana gerek- (*Sözünü tamamlamaz.*) (*O anda iç kapı açılır.*)
- ENGİN'İN SESİ — Buyurun, küçük hanım, önce siz...
- ULVİ — (*Anlamlı*) Öh, öh!
- NURHAYAT'IN SESİ — Thank you... (*Girer.*) Aaaa, Na-
- ENGİN — (*Hızla girer.*) Nasıl baba? ...Na, Naci amca gelmiş.
- NACİ — (*Şaşırır.*) Bu bu E Engin mi?
- ULVİ — (*Telaşla*) Ha hayır, e e evet...
- ENGİN — Hoş geldiniz, Naci amca.
- NACİ — Hoş bulduk. Bu kıyafet bayramlığın mı yoksa?
- ENGİN — Değil tabii...
- NURHAYAT — Hoş geldiniz, Naci Bey amca.
- NACİ — Hoş bulduk, hanım kızım. Eee, nasılsınız, çocuklar?

- NURHAYAT — Teşekkür ederim.
- ENGİN — Ben de...Merak ettiniz değil mi, neden böyle giydiğimi?
- ULVİ — Ooğlum, ni niye merak edecek?
- NACİ — İnsanoglu meraklı yaratıktır...
- ENGİN — Okul piyesinde uşak rolündeyim. Şimdi onun provasını yapıyorum.
- NACİ — Öyle mi? Aferin, aferin.
- ULVİ — Oğlum çok iyi rol yapar.
- NACİ — Ben de lisedeyken düşman askeri rolünde oynamıştım.
- NURHAYAT — (*Kolonya tutar.*) Buyurun, Naci Bey amca.
- NACİ — Ooo, teşekkür ederim.
- NURHAYAT — Rica ederim. (*Ulvi ve Engin'e de kolonya tutar.*)
- NACİ — Oooh, sanki bir çiçek bahçesine girdim!
- ULVİ — (*Yavaşça Engin'e*) Bu, hesapta yoktu.
- ENGİN — (*Yavaşça*) İyi demir atmış buraya.
- NURHAYAT — (*Şeker tutar.*) Şeker de buyurun.
- NACİ — (*Alır.*) Sağol, kızım. (*Şekeri açar, ağzına atar.*)
- NURHAYAT — Almaz mısın, baba?
- ULVİ — Hayır, istemem.
- NACİ — Oooh, ne kadar tatlı!
- ULVİ — Şimdi de şekerçi dükkânına girmiş gibi oldun herhalde?
- NACİ — Öyle.
- NURHAYAT — Buyur, abicim, (*Yavaşça*) uşak.
- ENGİN — Alayım, ağzımızın tadı kaçtı. (*Alır, ağzına atar.*)

- NACİ — Ulvi Bey, var mısın bir tavlaya?
- ULVİ — Ne, ta tavla mı? Bayram günü mü?
- NACİ — İlâhi Ulvi Bey, tavla bayramda da oynanır, seyranda da... Avans da verebilirim.
- ULVİ — Tamam, beş avans ver, hiç oynamayalım.
- NACİ — Kendini hükmen yenik sayıyorsun; hiç böyle yapmazdın. Senin bir şeyin var.
- ULVİ — Haaa, şimdi aklıma geldi; istesek de oynayamayız.
- NACİ — Neden istesek de oynayamayız?
- ULVİ — Çünkü akşam zarın birini kaybettik... Değil mi kızım?
- NURHAYAT — Ya yaaa... Sanki yer yarıldı içine girdi.
- ENGİN — Herhalde onu peynir samı kedi yuttu...
- NACİ — Tüh be!... Biz de o zaman satranç oynarız.
- ULVİ — Sa satranç mı? Onun da atının birini kaybettik.
- NURHAYAT — Hem de siyah atı...
- ENGİN — O at kim bilir başını alıp nereye gitti...
- NACİ — Olsun, ben atsız da oynarım.
- ULVİ — (*Yavaşça*) Gelecekler şimdi...
- NACİ — Kimler?
- ULVİ — Mi misafirler tabii.
- NACİ — Gelsinler, gelsinler, ben misafirlere bayılırım.
- ULVİ — (*Kendi kendine*) Ah, bir bayılsan!... (*Yüksek sesle*) Bilmez miyim, sen misafirliğe de bayılırsın.

- NACİ — (Nurhayat'a) Kızım, satrancı getirir misin?
- NURHAYAT — Getireyim ama, şimdi oynarken kara kara düşüneceksiniz. Bu da bayramla bağdaşmaz bence.
- ENGİN — Bence de, babamca da...
- NACİ — Eh, ne yapalım, o zaman biz de sohbet ederiz.
- ULVİ — Ya, ya, çoktandır sohbet etmiyorduk. Çattık!
- NACİ — Dün birisi bir fıkra anlattı, gülmekten öldüm...
- ULVİ — (Kendi Kendine) Nerde o günler!...
- NACİ — Adamın biri bir gün...
(O anda kapı çalınır.)
- ULVİ — (Telaşlı) Vallahi geldiler.
(Naci fıkra anlatmaktadır.)
- NURHAYAT — Ben bakarım, baba. (Gider kapıyı açar.)
- ULVİ — (Engin'e) Oğlum, bir şeyler yapsana!
- ENGİN — Ne yapabilirim ki, baba? Boşver, olan oldu.
- NURHAYAT — (Dışardakine) Peki... (İçeriye döner.)
Naci Bey amca, kızın çağırıyor, size misafir gelmiş.
- ULVİ — (Kendi kendine) Ohh be! İyi haber buna denir...
- NACİ — Allah Allah, kim geldi acaba? Ne güzel sohbet ediyorduk. Hesapta olmayan birisi galiba...
- ENGİN — (Kendi kendine) Kendisi gibi...
- NACİ — Neyse gideyim, bana müsaade. (Kalkar.)

- ULVİ — Müsaade senin.
- NACİ — Misafirler gidince tekrar gelirim.
- ULVİ — Te tekrar mı? Tabii, tabii...
- NACİ — Şimdilik hoşça kalın. (Çıkar.)
- ULVİ — Güle güle, güle güle!... Öfff!...
- ENGİN — Neyse ki gitti.
- NURHAYAT — Telaşımız da bitti.
- ULVİ — Bu sakızı hesaba katmamıştık. Garanti bir kilo verdim. Neyse ben hemen gidip giyineyim. (İç kapıdan çıkar.)
- NURHAYAT — Acele et, baba.
- ENGİN — Annem dün gelmedi, bugün gelir mi dersin?
- NURHAYAT — Gelmez. Bu sefer çok kızmıştı.
- ENGİN — Ama, anneannem babamdan hesap sor-mak için mutlaka gelir.
- NURHAYAT — Babama biraz kaynanaya karşı savunma taktikleri öğretmek lazım.
- ENGİN — Bunu babam bizden iyi bilir. Çünkü savaş taktiklerini, savaşa girmiş birisi, sadece savaş filmleri izlemiş birisinden daha iyi bilir.
- NURHAYAT — Annem giderken- (O anda kapı çalınır.)
Hah, babamın arkadaşları geldiler... (Kapıya gider.)
- ENGİN — Galiba... (Kendi kendine) Şamata başlıyor, oğlum Engin.
- NURHAYAT — (Kapıyı açar.) Buyruun... Sen miydin?
- BURAK — (Hızla girer.) Abla, susadım.
- NURHAYAT — Mutafağın yolunu bilmiyor musun? Şeker çok yedin galiba.

- BURAK — Keşke her gün bayram olsa. (*İç kapıdan çıkar.*)
- NURHAYAT — Sabah ekmek alırken kimi gördüm, biliyor musun?
- ENGİN — Kimi? Nilgün'ü mü?
- NURHAYAT — Evet.
- ENGİN — Onu defterimden sildim...
- BURAK — (*Girer.*) Abla, kedi mutfakta kendine ziyafet çekiyor.
- NURHAYAT — Nee? Eyvaah!... (*Kızgın*) Şimdi gösteririm ona ziyafeti! (*İç kapıdan çıkar.*)
- BURAK — (*Gülerek*) Abi, biliyor musun böyle çok komiksin.
- ENGİN — Sus, ufaklık! Asıl komik olan sensin.
- BURAK — Bana ufaklık deme! ben bozuk paramıyım?
- ENGİN — Tamam tamam, küsme, bir daha demem.
- NURHAYAT — (*Girer.*) O kedinin alacağı olsun! Ona vurayım derken tabağın birini kırdım.
- ENGİN — Onun için kadınları askere almıyorlar...
- ULVİ — (*Girer. Şık giyinmiştir.*) Nasılım çocuklar?
- ENGİN — Ooo, baba, jönlere gibisin.
- ULVİ — Ayna da öyle söyledi.
- NURHAYAT — Annem seni böyle görmeli, baba.
- BURAK — Baba, hep böyle giyin, ne olur!
- ULVİ — Siz beni asıl gençliğimde görmeliydiniz; yakıyordum...
- BURAK — Neyi yakıyordun, baba?
- ULVİ — Yü - sobaları tabii, oğlum, sobaları.
- ENGİN — Baba, bana ad buldun mu?

- ULVİ — Haa, buldum. İyi ki hatırlattın. Senin uşak olarak adın: Lebip!
- ENGİN — Le Lebip mi? Ne biçim ad bu? Leblebi gibi.
(*O anda kapı çalınır.*)
- ULVİ — Hah, ge geldiler, kapı çalınmıyor... Durun, kapıyı uşak açmalı.
- ENGİN — Yani ben, yani Lebip... (*Gider, kapıyı açar...*)

SAHNE III

(İÇERDEKİLER) - RASİM

- ENGİN — Buyurun efendim.
- RASİM'İN SESİ — Oğlum, burası Ulvi Beyin evi mi?
- ULVİ — (*Kendi kendine*) Bu ses kimindi?
- ENGİN — Evet, efendim. Kendileri içerdeler, buyurun.
- RASİM — (*Girer, gözliüklü.*) Ulviii!...
- ULVİ — Se sen şimdi sınıf arkadaşlarımdan birisin, öyle mi?
- RASİM — Pencere kenarında, arkalarda oturdum...
- ULVİ — Arkalarda... Rasim, sen Rasim'sin!
- RASİM — Elbette benim. Ulvi, arkadaşım! (*Kucaklaşırlar.*)
- ULVİ — Hoş geldin, hoş geldin, Rasim.
- RASİM — Hoş bulduk, hoş bulduk, Ulvi'ciğim. İnan sokakta görsem tanıyamazdım.
- ULVİ — O kadar mı değişmişim?

RASİM — Dur sana şöyle bir bilimsel gözle bakayım. Seni daha genç bulacağımı sanıyordum.

ULVİ — Dost aç söyle...

RASİM — Herhalde ilk gelen benim?

ULVİ — Sensin. Sen okula da erken gelirdin. Geç, geç şöyle.

RASİM — (*Oturur?*) İşte mutluluk bu!

ULVİ — Tanıştırayım: Biricik kızım, Nurhayat!

NURHAYAT — (*Tokalaşarak*) Hoş geldiniz, Rasim Bey amca.

RASİM — Hoş bulduk, hanım kızım, memnun oldum.

ULVİ — ... Oğlu- şey, u uşağım, Lebip!

ENGİN — (*Eğilerek*) Hoş geldiniz, beyefendi.

RASİM — Hoş bulduk, evladım... (*Ulvi'ye*) Uşağın da var?

ULVİ — Eh, âcizane... Hizmetçim, bahçivanım, şoförüm de var. Onlar bugün bayram izinndeler.

RASİM — Bu dördüncü katta bahçivan ne iş yapıyor?

ULVİ — Haa, bahçivani müstakil evlerim için tuttum.

RASİM — Ooo, maşallah, maşallah! Allah bir de aşçı versin.

ULVİ — Haa, aşçım da var... Şimdi hastanede; çorbayı döküp bacağına yakmış da...

ENGİN — (Nurhayat'a yavaşça) Babam bir yalan uzmanıymış.

BURAK — Ben de Burak... (*Tokalaşarak*) Hoş geldiniz, Rasim amca.

RASİM — Hoş bulduk, Burak. (*Ulvi'ye*) Son numara mı?

ULVİ — Evet, yani herhalde.

RASİM — Maşallah, cin gibi... Şimdi sen bu çocukların babalarısin ha?

ULVİ — Beni delikanlı olarak hatırlıyorsan da, ondan tuhafına gitti.

RASİM — Bravo! Bilimsel bir açıklama getirdin.

ULVİ — Ben mi? Allah Allah... Peki senin kaç çocuğun var?

RASİM — Üç. İki kız, biri oğlan.

NURHAYAT — (*Kolonya tutar.*) Kolonya buyurun, Rasim Bey amca.

RASİM — Alkol yani... Teşekkür ederim. (*Kolonya sürünür.*) Kolonyanın yapımı çok basittir...

NURHAYAT — (*Şeker tutar.*) Şeker de buyurun.

RASİM — Şu naneliyi alayım. (*Alır.*) Şekerin yapımı biraz karışıktır...

ULVİ — Hatırıyor musun, coğrafyacı seni sakız çiğnerken yakalamıştı, sen de yutmuştun?

RASİM — Hatırlıyorum. Şöyle demişti: "Bir daha sakız çiğnediğini görürsem, okyanusların dev dalgaları gibi çarparım sana, haberin olsun!"

ULVİ — Sınıf da basmıştık kahkahayı...

BURAK — Baba, oynamaya gidebilir miyim?

ULVİ — (*Kendi kendine*) Elbiselerini mahvedecek... (*Yüksek sesle*) Gidebilirsin.

(*Burak dış kapıdan çıkar.*)

RASİM — Haa, bayramınız da kutlu olsun.

- ULVİ — Senin de, Rasim'ciğim. Gerçekten de kutlu oldu.
- ENGİN — (*Rasim'e*) Beyefendi, bir emriniz var mı?
- RASİM — Hayır, sağol, Leb-
- ENGİN — ...Lebip, beyefendi...
- RASİM — Haa, Lebip, Lebip Efendi... (*Ulvi'ye*) Bu buluşmamız da bayram. Tabii senin sayende. Bir gün gazete okurken, gözümlerim bir ilâna ilişti. Tekrar tekrar okudum. O kadar heyecanlandım ki, sigaramı kül tablası yerine şeker kabına basmışım...
- NURHAYAT — İyi ki birinin eline basmamışsınız.
- RASİM — (*Devamla*)... Baktım ilânı veren bizim Ulvi Üç. Sınıf bizim sınıf, lise bizim lise... Öğretim yılı da tamam. Bütün arkadaşları bayramın ikinci günü evine davet ediyordun. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. O yıllar, o güzel yıllar, arkadaşlar bir bir gözümün önünde geldi; bir film şeridi gibi... Düşünmeye başladım. Acaba neredeler, ne yapıyorlar? Bugünü ipe çekmeye başladım. İnşallah bütün arkadaşlar okumuşlardır ilânı. Bak telefonun da varmış. Neden numarasını ilâna yazmadın?
- ULVİ — Numaradan yazmadım. Seslerimizi duymadan buluşmalıydık.
- RASİM — Doğru. Bu buluşma büyük bir olay!
- ULVİ — (*Nurhayat'a*) Kızım, bize kahve yap... (*Rasim'e*) Rasim, inan kahveyi nasıl içtiğini hatırlayamıyorum.
- RASİM — (*Gülerek*) Ben o zamanlar kahve içtiğimi bile hatırlamıyorum. (*Nurhayat'a*) Orta şekerli olsun, kızım.

- NURHAYAT — Başüstüne, efendim. (*İç kapıdan çıkar.*)
- ENGİN — Baba- şey, beyefendi, bir emriniz yoksa çıkabilir miyim?
- ULVİ — Emrim yok. İşin varsa çık. Yoksa burda kalmamda sakınca yok.
- ENGİN — Teşekkür ederim. beyefendi. (*Oturur*)
- ULVİ — Lebip'e oğlum gibi davranırım.
- RASİM — O da sana baba gibi davranıyor mu?
- ENGİN — Doğduğumdan beri- şey, yani her zaman.
- ULVİ — Öhö, öhöö!... Eee, Rasim'ciğim, iyi misin, hayatından memnun musun?
- RASİM — Hayat benden, ben de hayattan memnun.
- ULVİ — Ne iş yapıyorsun, nesin?
- RASİM — Prof.'um
- ULVİ — Prof mu? O da ne?
- RASİM — İlâhi Ulvi, profesör, profesör...
- ULVİ — Pu profesör mü? Sen mi?
- RASİM — (*Alaylı*) Yok, babam!
- ULVİ — Baban nalbant değil miydi?
- RASİM — Anlamıyorsun, Ulvi'ciğim; profesör olan benim.
- ULVİ — Öyle mi? Seni tepeden tırnağa kutlarım. Sınıf arkadaşımın profesör olması, beni son derece memnun etti.
- RASİM — Teşekkür ederim. Senin de böyle uşaklı, bahçıvanla olman beni son derece memnun etti.
- ENGİN — Efendim, bir emriniz var mı?
- ULVİ — Yok, oğl- yok, Lebip Efendi!
- RASİM — Senin uşak da emir almaya pek meraklı.
- ULVİ — Acemidir de ondan.

- RASİM — Sen ne iş yapıyorsun?
- ULVİ — *(Övünerek)* Ben işadamıyım. Gerçi bir yüksekokula girmedim, ama iş hayatına atılıp, tuttuğumu kopardım. Gecemi gündüzüme katarak çalışıp, gemimi kurtardım.
- RASİM — Ben de seni kutalarım, kaptan.
- ENGİN — Efendim, bir emriniz olmadığından emin misiniz?
- ULVİ — Olsa söyleriz, Lebip Efendi!
- RASİM — Yenge hanım neredeler?
- ULVİ — Avrupa'da; kardeşiyle Paris'e uçtu da...
- RASİM — Öyle mi? Pek güzel.
(İç kapıdan Nurhayat girer.)
- ULVİ — Rahat otur, Rasim'ciğim.
- RASİM — Böyle çok rahatım.
- NURHAYAT — *(Elinde kahve tepsisi.)* Buyurun, Rasim Bey amca.
- RASİM — *(Alır.)* Teşekkür ederim, hanım kızım.
- NURHAYAT — Buyur, babacığım.
- ULVİ — *(Alır.)* Sağol, kızım.
- ENGİN — *(Gizli ve yavaşça Nurhayat'a)* Hani bana kahve?
- NURHAYAT — *(Yavaşça)* Sen o kahvenin üstüne su iç.
- RASİM — Hanım kızım, okula gidiyor musun?
- NURHAYAT — *(Oturur.)* Lise sondayım.
- RASİM — Öğle mi? Aferin.
- ULVİ — Haa, kızım, Rasim amcan profesörmüş. O bana sorduğun ödevini sorabilirsin amcana.
- RASİM — *(Tereddüte kapılarak)* Ö ödev mi?
(Kendi kendine) Eyvaah!.. *(Yüksek sesle)*
Ta tabii sorabilirsin, kızım.

- ULVİ — Ha, sahi ne profesörüydün?
- RASİM — Şey, ki kimya.
- NURHAYAT — Ne güzel rastlantı; benim ödevim de kimyadan.
- RASİM — Yaa, ne güzel rastlantı! Hatırlıyor musun, Ulvi, biz de sosyoloji ödevimizi bir profesöre yaptırmıştık da, hoca anlamış, ikimize de sıfır vermişti?
- ULVİ — Yoo, ben hatırlamıyorum. Öyle mi olmuştu?
- RASİM — Nasıl hatırlamazsın, Ulvi?
- ULVİ — Aradan yirmi yıl geçti... Neyse kızım, getir ödevini, amcan bir dakikada yapıversin. Arkadaşlar gelince fırsat bulamazsınız.
- RASİM — Bir dakikada mı?
- ULVİ — Az mı yoksa?
- RASİM — Yoo, ço çok bile. Yirmi saniyede bile yaparım. *(Kendi kendine)* Yirmi saatte bile yapamazsın.
- NURHAYAT — İyi o zaman, gidip getireyim. *(İç kapıdan çıkar.)*
- RASİM — *(Kendi kendine)* İnşallah kaybolmuştur...Bari arkadaşlar hemen gelseler...
- ULVİ — Bir şey mi dedin, Resim?
- RASİM — Di diyorum ki, bütün arkadaşlar gelseler bari.
- ULVİ — Çoğu gelir.
- ENGİN — Bir emriniz varmı, efendim?
- ULVİ — Var! Şu boş fincanları götür mutfağa!

- ENGİN — Başüstüne, efendim. (*Kalkar, alır iç kapıdan çıkar.*)
- RASİM — Ençok da Karga Cenapları'nı merak ediyorum.
- ULVİ — Karga Cenapları? Haa, Cenap'ı diyorsun. Ben de ençok Bıçak'ı merak ediyorum.
- RASİM — Suphi'yi...
- NURHAYAT — (*Elinde defter girer.*) Evet, işte ödev.
- RASİM — (*Kendi kendine*) Ne çabuk geldi... (*Yüksek sesle*) Getir, kızım, (*Defteri alır, okur.*) Hımmm, organik maddeler, redoks, sabun, baz, alkol... Ah, şu öğretmenler! Ne de ağır ödevler verirler... (*Kendi kendine*) Oyalamak lazım.
- ULVİ — Tabii sana çok basit geliyor, değil mi?
- RASİM — Ta tabii, çok basit...(*Nurhayat'a*) Şimdi, kızım, ödevi sadece yapman yetmez, öğrenmen de lazım. Onun için önce anlatayım, sonra kâğıda geçeriz.
- NURHAYAT — İyi olur.
- RASİM — Şimdi, hanım kızım, organik maddeler, inorganik maddelerin dışındaki maddelere denir. Örneğin, kol bir organik madde sayılabilir; çünkü bir organdır...Redokslar...Redokslar öyle zor bir konu değil. Formülünü bildin mi, gerisi kolay. Formülü de işte burada... (*Kendi kendine*) Nerde kaldı bu arkadaşlar...(*Yüksek sesle*) Sabun... Sabunun elde edilmesi de öyle zor bir şey değil, Aslında en zor olanı, arapsabunudur; çünkü o da arapsaçı gibi karışıktır. Yoksa şu banyo sa

- bunlarının yapımı çok basittir. Sabun da bir formülle elde edilir...
- NURHAYAT — Hoca da formülü soruyor.
- RASİM — Yaa, onu soruyor... Sabunun formülü çok uzundur. Uzun olduğu için de sabun fabrikaları kurulumuştur... (*Kendi kendine*) Profesörlüğüm bitti galiba... (*Yüksek sesle*) Beyaz sabunun formülünde renk verici madde yoktur... (*Kendi kendine*) Biraz de deterjanlardan söz etmeli... (*Yüksek sesle*) Deterjanların elde edilmesi de sabun formülüyle olur. Baz... Bazlar bazı kimyacılar göre bazen elde edilmesi en güç maddelerdir... Alkoller... Alkolün formülünde sarhoş edici bir madde var. Sonra, alkoller çok çeşitlidir; Etil alkol, ispiroto, bira...
- ULVİ — ... Rakı, viski, cintonik... (*Kendi kendine*) Bu ödevi meyhaneciler daha iyi yapardı.
- RASİM — ... Cintonik...
- ENGİN — (*Girer.*) Cintonik mi emrettiniz, efendim?
- RASİM — Hayır, Lebip Efendi,ödev yapıyoruz da... (*Devamla*) Alkollerin-(*o anda kapı çalınır*) hah, geldiler!...
- ULVİ — (*Kalkar.*) Geldiler, geldiler... Bırakın şimdi sabunu, deterjanı, cintoniği... Kaldır kızım o defteri falan.
- ENGİN — Kapıya ben bakarım, beyefendi. (*Kapıya gider.*)
- RASİM — (*Kendi kendine*) Oh be! Zamanlama iyi...

SAHNE IV

(İÇERDEKİLER) -ZEKİ- HANDAN

ENGİN — (*Kapıyı açar.*) Merhaba, buyursunlar, efendim.

ULVİ — (*Kapıya doğru gider.*) Kim acaba?

ZEKİ'NİN SESİ — Sen Ulvi olamayacak kadar gençsin...

HANDAN'IN SESİ—Bu, uşak, galiba, baba

ENGİN — Doğru. Ulvi Bey içerdeler, efendim. Buyurun.

ZEKİ — Geç, geç kızım. (*Girerler.*)

NURHAYAT — Aaa, bir kız...

RASİM — Kim bu?

ZEKİ — (*İlerler.*) Heyacandan kalbim duracak... İkinizden biriniz Ulvi'siniz, ama hanginiz?... (*Ulvi'ye*) Sensin Ulvi! (*Yaklaşır.*)

ULVİ — Evet, Ulvi benim de, sen kimsin?

ZEKİ — Vefasız, sıra arkadaşını ne çabuk unuttun?

ULVİ — Ze Zeki, sen ha?... Arkadaşım! (*Kucaklaşırlar.*)

ZEKİ — Ulvi, canım kardeşim!

ULVİ — Gözlerinden tanıdım seni.

ZEKİ — Demek ki gözlerim yaşlanmamış...

RASİM — Zeki, ben kimim?

ULVİ — Evet, o kim?

ZEKİ — (*Rasim'i süzerek*) Sen?... Gözlüğü çıkarırsak, Cenap mısın? Yo, yo de-ğilsin...Rasim, Rasim'sin sen!

RASİM — Evet, buldun, ben Rasim'im... Zeki! (*Kucaklaşırlar.*)

ZEKİ — Vay be!... Kalbim duracak... Başka gelen yok galiba?

ULVİ — Yok. Tanıştırayım; Kızım Nurhayat.

NURHAYAT — (*Tokalaşarak*) Hoş geldiniz, efendim.

ZEKİ — Hoş bulduk, Nurhayat. Size bir arkadaş getirdim.

NURHAYAT — İyi ettiniz. (*Handan'la tokalaşarak*) Hoş geldiniz.

HANDAN — Hoş bulduk.

ULVİ — Bu da Lebip Efendi.

ENGİN — (*Eğilerek*) Hoş geldiniz, beyefendi.

ZEKİ — Hoş bulduk, Lebip Efendi.

ENGİN — (*Handan'a*) Siz de hoş geldiniz, küçük hanım.

HANDAN — Hoş bulduk. Sizi bir yerden gözüm ısı- rıyor...

ENGİN — Hiç acı duymuyorum... Birine ben- zetiyorsunuz.

ZEKİ — Ben de tanıştırayım: Kızım Handan.

ULVİ — Hoş geldin, kızım. Ne güzel adın var.

HANDAN — (*Tokalaşarak*) Hoş bulduk, teşekkür ede- rim, efendim.

RASİM — Ne cici kızın var, Zeki...

ZEKİ — Bana çekmiş... Senin yok mu?

RASİM — Hem de iki tane...

ZEKİ — Tutturdu, "baba, ben de geleceğim." diye. Ben de getirdim.

ULVİ — İyi yapmışsın.

HANDAN — Ben de sizler kadar heyecanlıyım. Bu, çok romantik bir şey.

ULVİ — Buyurun oturalım. (*Otururlar.*) Eee, Zeki, nasılsın? Seni iyi öğördüm

- ZEKİ — İyiyim. Sen nasılsın? Senin de maşallahın var. Daha okuldayken ilginç şeyler yapardın. Yine ilginç bir şey yaptın. Seni yürekten kutlarım.
- ULVİ — Geldiğin için ben de seni kutlarım.
- HANDAN — Babam bir aydır hep bu meseleyi konuşuyor.
- ULVİ — Kızım, bizler çok iyi arkadaşık. Bizim sınıf sıcak bir aileydi.
- HANDAN — (*Nurhayat'a*) Eviniz güzelmiş.
- NUHRAYAT — Teşekkür ederim.
- ZEKİ — Eee, Rasim, ne kadar değişmişsin. İnsan böyle durumlarda anlıyor zamanın gücünü.
- RASİM — Eee, ne yaparsın, canlılar değişirler zamanla.
- ZEKİ — Siz nasılsınız, Lebip Efendi?
- ENGİN — Sağolun, beyefendi, iyiyim. Eksik olmasınlar, beyefendi bana iyi bakıyorlar.
- ZEKİ — Çikolata mı yediriyor?
- ENGİN — Beyefendi çok şakacılar...
- ULVİ — O eskiden de şakacıydı.
- ENGİN — (*Zeki'ye*) Bir emriniz var mı, efendim?
- ZEKİ — Sağol, Lebip Efendi, yok.
- ENGİN — (*Handan'a*) Ya sizin, küçük hanım?
- HANDAN — Sağol, yok.
- ENGİN — Emin misiniz?
- HANDAN — Eminim. (*Nurhayat'a*) Uşağınız biraz kaçık mı?
- NURHAYAT — Bir tahtası eksiktir.

- ZEKİ — Bin gün gazetede yine reklâmları okuyordum. Birden senin reklâ- pardon, ilânı gördüm. Görmemle yirmi yıl geriye dönmem bir oldu. Haa, bayramınız da kutlu olsun.
- ULVİ — Sizin de...
- HANDAN — Böyle muhteşem bir buluşmayı, bayrama denk getirmeniz de zeki bir buluş, Ulvi Bey amca.
- ULVİ — Asıl zeki babandır, kızım.
- NURHAYAT — (*Kolonya tutar.*) Buyurun, Zeki Bey amca.
- ZEKİ — (*Alır, sürünür.*) Teşekkür ederim. Şişeyi az verir misiniz?
- NURHAYAT — (*Uzatur.*) Buyurun.
- ZEKİ — (*Şişeyi inceler.*) Hımmm, ilginç bir reklâm yazısı değil.
- NURHAYAT — Bir şey mi var?
- ZEKİ — Şu yazıya baktım. Daha çarpıcı bir şey yazılabilirdi. Örneğin, "bu kolonya ile odanıza baharı getirebilirsiniz."
- ENGİN — Çok afedersiniz, beyefendi, kolonya ile odaya bahar gelir mi?
- ULVİ — (*Anlamlı*) Öh, öh, öh!
- ZEKİ — Buzdolabıyla yazın kışı mutfağa getirmiyor muyuz? Bu da öyle.
- NURHAYAT — (*Handan'a*) Buyurun.
- HANDAN — (*Alır.*) Teşekkürler.
- NURHAYAT — (*Şeker tutar.*) Buyurun.
- ZEKİ — (*Alır.*) Şunu alayım.
- NURHAYAT — (*Handa'a*) Şeker?
- HANDAN — Almayayım, şekerim.

ZEKİ — Eee, Mecnun'lar, anlatın bakalım... Şuraya bak, saçlar kırlaşmış, göbekler çıkmış...

ULVİ — Eee, yıllar acımasız.

ZEKİ — Rasim'ciğim, hiç arayıp sormadın. Lise bitti, görüşme de bitti.

RASİM — Bunda sen de benim kadar suçlusun. Ulvi böyle bir şey düşünmeseydi, hiç görüşmeyecektik.

ULVİ — Kızım, kahve yapiver.

NURHAYAT — Tamam... Kahveniz nasıl olsun, Zeki Bey amca?

ZEKİ — Şekerli lütfen.

NURHAYAT — Seninki nasıl olsun, Handan?

HANDAN — Ben kahve içmem, sağol.

NURHAYAT — Sana başka bir şey getireyim. (Çıkar.)

ENGİN — Bir emriniz var mı?

ULVİ — Yok. Lebip Efendi. Olsa söyleriz.

ZEKİ — Eee, hiç anlatmıyorsunuz?

ULVİ — Sen de anlatmıyorsun. Sor, anlatalım.

ZEKİ — Örneğin, ne iş yapıyorsunuz?

ULVİ — Rasim profesör olmuş.

ZEKİ — Şaka etme?

ULVİ — Hem de sabun- pardon, kimya profesörü...

ZEKİ — Bizim sınıftan profesör çıkacağı hiç aklıma gelmezdi.

RASİM — Ben zaten akla gelmeyen şeyleri yaparım. Bizim sınıftan işadama çıkacağı da aklıma gelmezdi, değil mi? Ulvi'den söz ediyorum.

ZEKİ — Uşağının olmasından anlamıştım, köşeyi döndüğünü.

ULVİ — Sen, sen ne iş yapıyorsun?

HANDAN — Babam da reklâmcıdır.

ZEKİ — Küçük bir şirketim var, o kadar

ULVİ — Çok güzel. O zamandan belliydi senin reklâmcı olacağın...

RASİM — Münazaralarda çok çarpıcı sözler söyledin.

ULVİ — Handan kızımız okuyor mu?

HANDAN — Hukukta okuyorum.

ULVİ — Çok güzel. Yargılama, savunma, iddia...

RASİM — (Kendi kendine) İyi ki, kimya fakültesinde okumuyor...

ENGİN — (Zeki'ye) Beyefendi, şu televizyondaki reklâmları nasıl yapıyorlar? Hep merak ediyorum.

ZEKİ — Onları mı? Onları türlü şekillerde yapıyoruz... (Elinde tepsiyle Nurhayat girer.)

ULVİ — Hah, Lebip Efendi, sana bir emir: Kapıyı kapat!

ENGİN — Başüstüne, efendim. (Gidip kapıyı kapatır.)

NURHAYAT — (Zeki'ye) Buyurun.

ZEKİ — (Alır.) Ellerine sağlık... Rıza Efendi ve Mahdumları'nın mı?

NURHAYAT — Rıza Efendi ve Mahdumları da kim?

ZEKİ — Kahvenin markasını soruyorum?

ULVİ — Evet, evet, ambalajında o dediklerini yazıyor.

NURHAYAT — (Handan'a meyve suyu ikram eder) Buyurun.

HANDAN — (Alır.) Teşekkür ederim.

- RASİM — Kahvenin bilimsel incelenmesinde bir takım bulgular ortaya çık-
(*O anda kapı çalınır.*)
- ULVİ — (*Kalkar.*) Bir arkadaş daha geldi galiba.. Engin- şey, Lebip Efendi, kapıya bak!
- ENGİN — (*Kalkar.*) Başüstüne, beyefendi. (*Gider kapıyı açar...*)

SAHNE V

(İÇERDEKİLER) - SUPHİ - (Sonra) BURAK

- ENGİN — Buyurun, beyim.
- SUPHİ'NİN SESİ — (*Kendi kendine*) Bu da kim yahu? Yanlış viraja mı girdim ne... (*Yüksek sesle*) Şey, anam, burada Ulvi diye biri var mı, icabında?
- ENGİN — Var. Kendileri bu evin sahibidirler. Buyurun.
- ZEKİ — Bu ses, bu ses...
- SUPHİ — (*Girer. Gocuklu, elinde tesbih.*) Buyurayım... Selâmünaleyküm, millet!
- ULVİ — Aleykümselâm. Bu, şey yahu...
- SUPHİ — Ben şey değilim, icabında... Bilin bakalım ben kimim?
- ULVİ — Dur, dur şöyle bir bakayım... Bıçak!
- RASİM — (*Kalkar.*) Evet, Suphi bu...
- ZEKİ — (*Kalkar.*) Vay, Bıçak Suphi, sen ha!...
- SUPHİ — Evet, bildiniz. Bendeniz cennetkuşu Suphi... Bıçak icabında.
- ULVİ — (*Elini uzatarak*) Hoş geldin, hoş geldin, Suphi.

- SUPHİ — Hoş bulduk. Şimdi sıra bende... Burun aynı, gözler aynı, saçlar biraz kırlaşmış, ses biraz kalınlaşmış... Evet. sen Ulvi'sin. Ulvi, ciğerim!
- ULVİ — Evet, ciğerin Ulvi. (*Kuşaklaşırlar.*)
- SUPHİ — (*Rasim'e*) Gözlükleri çıkarsak da, kim olduğunu çıkaramayacağım...
- RASİM — Rasim desem?
- SUPHİ — Rasim! Yüz seksen derece değişmişsin. (*Kucaklaşırlar.*)
- RASİM — Sense otuz derece bile değişmemişsin. Hele konuşman hiç değişmemiş; yine argo, yine esprili...
- SUPHİ — Sizlerse mevsimler gibi değişmişsiniz.
- ZEKİ — Sonbahardayız, önümüz de kış...
- SUPHİ — Şöyle uzunları yakayım bir... Eveet. sen Zeki'sin!
- ZEKİ — Evet bildin. Suphi, kardeşim! (*Kucaklaşırlar.*)
- SUPHİ — Başka Mecnun yok ha?
- ULVİ — Daha gelmediler. Tanıstırayım: Kızım Nurhayat.
- NURHAYAT — (*Tokalaşarak*) Hoş geldiniz, Suphi Bey amca.
- SUPHİ — Hoş bulduk, küçük hanım.
- ULVİ — ... Zeki'nin kızı Handan.
- SUPHİ — Öyle mi?
- HANDAN — (*Tokalaşarak*) Hoş geldiniz. efendim.
- SUPHİ — Hoş bulduk, küçük hanım. Keşke ben de yakışıklı oğlumu getirseydim.

- ULVİ — ... Bu da Lebip Efendi.
- ENGİN — (*Eğilerek*) Hoş geldiniz, beyefendi.
- SUPHİ — Hoş bulduk, Lebip. Uşaklık sana yakışmıyor; filinta gibi delikanlısın.
- ENGİN — Babam yakıştırdı, efendim.
- SUPHİ — Baban zalim biriymiş öyleyse.
- ULVİ — Buyurun oturalım.
- SUPHİ — Ben şöyle park edeyim. (*Oturur.*)
- RASİM — Eee, Bıçak, nasılsın, iyi misin?
- SUPHİ — Genelde, içgüveysinden hâllice... Şu ansa, uçuyorum mutluluktan. Sizler nasılsınız? Keyfiniz kıyak mı?
- RASİM — Şu an hepimiz iyiyiz. Önemli olan da bu.
- SUPHİ — (*Kalkar.*) Ulvi'ciğim, böyle kıyak bir plân düşündüğün için getir şu elini bir daha sıkayım. (*Tokalaşırlar.*) Gazetede senin ilânı görünce, kırk beş yolcusu bulunan bir otobüsü şarampole yuvarlanmaktan kurtarmış gibi oldum... İnanmak için birkaç kişiye daha okuttum. Hey gidi günler hey!... Hatırlıyormusunuz, bir maçımızda kavga çıkmıştı; bir sürü balon imal etmiştik?
- RASİM — Ben hatırlıyorum, Yılmaz'ı düştürmüşlerdi...
- HANDAN — (*Suphi'ye*) Anlamadım, nasıl balon imal etmiştiniz? Fabrika?...
- SUPHİ — Yo yo, küçük hanım, bu, bildiğiniz balonlardan değil; benim bahsettiğim göz balonu. Biz- özellikle ben- gözleri balona çevirirdik de...
- NURHAYAT — Yani balon fabrikası sizmişsiniz.

- SUPHİ — Hâlâ tam kapasiteyle çalışıyor bu balon fabrikası.
- ULVİ — Eee, Suphi, çoluk çocuktan ne haber? Kaç tane
- SUPHİ — Toplam mı?
- ULVİ — Anlamadım?
- SUPHİ — Nikâh defterine üç kere imza attım da... Her hatundan birkaç tane çocuk oldu, icabında.
- ZEKİ — Üç kere mi evlendin? Yazık mı desem, bravo mu?
- SUPHİ — Bravo de, Zeki, bravo... Toplam yedi artı bir çocuğum var.
- ULVİ — Yediyi anladık da, artı bir ne oluyor? Spor Toto gibi...
- SUPHİ — Artı bir, torun demek, Ulvi'ciğim, icabında.
- NURHAYAT — Artı bir'iniz kız mı, erkek mi?
- SUPHİ — Ne yazık ki, kız.
- HANDAN — (*Kızgın*) Niye ne yazık ki, diyorsunuz? Yoksa siz de mi kadınları saçı uzun, aklı kısa olarak kabul edenlerdensiniz?
- SUPHİ — Eyvaah, radara yakalandım!... Yoo, küçük hanım, benca kadınların saçı da uzun, aklı da...
- NURHAYAT — Torununuzun adı ne?
- SUPHİ — Mübeccel... Kaynanam kendi adını koydu.
- ZEKİ — Bu kadar çocuğu nasıl geçindiriyorsun, Bıçak?
- SUPHİ — Direksiyon sallayarak, icabında...
- RASİM — Demek şoförsün?

- SUPHİ — Hem de en hızlılarından... Ya sen ne iş yapıyorsun, Rasim? Tipine bakılırsa kalem işleri...
- ULVİ — Rasim profesör olmuş, profesör...
- SUPHİ — Deme!... Yakışıyor da yani. (*Rasim'e*) Tamam profesörün de ne iş yapıyorsun?
- RASİM — Ki kimya ile uğraşıyorum? Yani kimya profesörüyüm.
- SUPHİ — Kimya mı? Sen kimyadan hep bir alırdın?
- RASİM — Do doğru da, sonradan kimyanın içine girdim.
- SUPHİ — Ya sen ne iş yapıyorsun, Ulvi?
- ZEKİ — (*Ulvi'yi göstererek*) Karşında büyük bir işadamı var.
- SUPHİ — (*Ulvi'ye*) Evinden, giyiminden, uşağından belli.
- ENGİN — Özellikle benden...
- SUPHİ — Vay be! Desenize bir ben rampada kalmışım. (*Zeki'ye*) Zeki, yoksa sen de Dr. misin?
- ZEKİ — Yok, nehirim. Dere de ne demek?
- RASİM — Doktor demek, Zeki'ciğim.
- ZEKİ — Haa, Dr... Hayır, ben reklâmcıyım.
- SUPHİ — Reklâmcı ha, çok güzel. Şu benim arabaya yazmak için çarpıcı bir söz söyler misin?
- ZEKİ — Elektrik!
- SUPHİ — Cevabın çarpıcı oldu.
- HANDAN — Arabanızda yazı yok mu, Suphi Bey amca?
- SUPHİ — Olmaz olur mu? Arabamda şu yazı var: "Takılma bana. cesidim olursun."

- NURHAYAT — (*Kolonya ve şeker tutar.*) Buyurun, efendim. Şeker de alın.
- SUPHİ — (*Kolonya alır.*) Şeker almayayım, sağol. Sigara yakacağım, icabında. (*Sigara yakar.*)
- NURHAYAT — Kahvenizi nasıl içersiniz, efendim?
- SUPHİ — Hiçbir şekilde... Kahve içmem, çay da, su da... Ben içerim! Ulvi'ciğim, doğrusu ben burada içki sofrası hayal ediyordum. Böyle kıyak bir buluşmayı, sade bir kahveyle kutlarsak, çok sade olur.
- ULVİ — Ama, Suphi, bugün bayram?
- SUPHİ — Öyle ya, bayram. Neyse...
- ULVİ — Çalıştığınızı düşünerek, bu buluşmayı bayrama denk getirdim.
- SUPHİ — Kıyak bir düşünce.
- RASİM — Bıçak, anlaşılan hızlı yaşamayı yine sürdürüyorsun?
- SUPHİ — Elbette. Benim hayatım dalgalarla, fırtınalarla dolu...
- ENGİN — Deniz gibi.
- SUPHİ — (*Ayakta*) Öyle, Lebip, deniz gibi... Ben aslında beleşten yaşıyorum...
- ZEKİ — Nasıl beleşten yaşıyorsun?
- SUPHİ — Bir keresinde az daha tahtalı köyü boy-luyordum...
- HANDAN — Trafik kazası mı yaptın?
- SUPHİ — Suphi kaza yapmaz... Bu, gazino kazası... Bir akşam yine gazinodaydım. Efkâr basınca, sahnedeki şarkıcıdan bir şarkı okumasını istedim. Okumadı...
- NURHAYAT — Belki bilmiyormuş o şarkıyı.

- SUPHİ — Bilmiyorsa sahnede işi ne? Di mi?...
Neyse, sinirim acayip oldu. Masamdaki vazoyu fırlattım yüzüne!...
- HANDAN — Eyvah! İsabet etti mi?
- SUPHİ — Hayır, yanındaki kemancıya isabet etti meret, Birden ortalık karıştı...
- ULVİ — Kaç artık.
- SUPHİ — Suphi kaçmaz... Gazinonun adamları üzerime geldiler...
- RASİM — Şimdi kaç bari.
- SUPHİ — Suphi kaçmaz... İlk üçünü yere serdim. Dördüncüsü de beni serdi... Beni bir güzel ıslattılar. Bayılmışım.
- ZEKİ — Çabuk ayıl.
- SUPHİ — Sonradan öğrendim, öldü diye beni çöpe atmışlar. Neyse, Aydın havası yapalım. Gözümü açtım hastanedeyim...
- ULVİ — Çabuk iyileş.
- SUPHİ — Bir haftada ancak iyileşebildim. İyileşir iyileşmez de gazinoya gittim...
- ULVİ — Olmaz, geri dön, gitme.
- SUPHİ — Suphi geri dönmez... Kapıdaki goril beni görür görmez, paptrona, "Bıçak ölmemiş, içeri geliyor" diye haber verdi...
- RASİM — Sakın içeri girme.
- SUPHİ — Hemde fırtına gibi girdim. Patron önünün ilikleyerek karşıladı beni. Büyük bir nezaketle ön masaya buyur etti...
- ENGİN — Bir numara olmasın, beyefendi?
- SUPHİ — Suphi'ye numara sökmez... Korkusundan öyle yapıyordu. İki masa boştu. Birine oturdum. diğerine de ayaklarımı koy-

dum. Masam kral sofraları gibi donatıldı. Şarkıcı da hep benim isteklerimi okudu. Bana kralmışım gibi davrandıkları için onları affettim.

- ZEKİ — Affetmek yiğitliğin şanındandır...
- SUPHİ — Başınız birisiyle belâdaysa, o herifin adresini verin, yeter! Onu Suphi'ce yolâ getiririm,icabında-
(O anda kapı çalınır.)
- ULVİ — Ka kapı çalınıyor. bir arkadaş daha geldi galiba.
- ENGİN — (Kalkar.) Ben bakarım, beyefendi. (Gider, kapıyı açar.) Buy-
- BURAK — (Hızla girerken) Engin abi, arkadaşların seni çağırıyorlar.
- ENGİN — (Yavaşça) Sus! Lebip, Lebip...
- ULVİ — Se sen misin, Burak?
- BURAK — Beni tanımıyor musun, baba?
- ULVİ — Oğlum, amcalara "hoş geldiniz" de.
- BURAK — Hoş geldiniz, amcalar.
- SUPHİ — Hoş bulduk, küçük.
- BURAK — Bana "küçük" demesenez olmaz mı? Biz çocuklar, hiç size "büyük" diyor muyuz?
- SUPHİ — Bak hele, neler de biliyor! Sevdim seni, Burak, benim kafadansın.
- ZEKİ — Peki sana ne diye seslenelim?
- BURAK — "Burak", "delikanlı", "yakışıklı" diyebilirsiniz.
- ZEKİ — Peki, yakışıklı.
- ULVİ — Oğlum, ablaya da...
- BURAK — Hoş geldiniz, abla.

- HANDAN — Hoş bulduk, yakışıklı. (*Yanağından makas alarak*) Ne şeker şeysin sen!
- BURAK — Ben aslında şeker yiyiciyim. (*Nurhayat'a*) Abla, ben acıktım.
- NURHAYAT — Öyle mi? Haydi mutfağa gidelim. (*Kalkar. Handan'a*) Handan, sen de gel.
- HANDAN — (*Kalkar.*) Geleyim. (*İç kapıdan çıkarlar.*)
- RASİM — Ne zeki çocuk!
- SUPHİ — Benim dört numara da bunun gibi bitirimidir.
- ZEKİ — Sana çekmiş demek ki. Anlatsana başka maceralarını.
- SUPHİ — Bir gün arkadaşlarla kahvede oturup pişpirik oynuyoruz. Yan masada da dört kişi okey oynuyorlar. Ama nasıl?
- ENGİN — (*Kendi kendine*) O dört kişinin vay haline!...
- ULVİ — Nasıl?
- SUPHİ — ... Gürültüleri ayyuka çıkıyor... Kahveci birkaç kez ikaz ettiyse de, seninkiler aldırmadılar. Birkaç kez de ben ikaz ettim. Yine oralı olmadılar...
- RASİM — Tepen attı tabii...
- RASİM — Bir kere rottan çıktım icabında... Kalktım masalarına gittim. Ne yemişsiniz. turşu... Ağızlarını bir güzel kapattım.
- ZEKİ — O olay senin için iyi bir reklâm olmuştur?
- SUPHİ — Kaliteli mala reklâm gerekmez, icabında...
- ENGİN — Meselâ, hintkumaşına...

- SUPHİ — Ağzına sağlık, Lebip... Bir gün de üç keriz, taksi parasını vermek istemediler... (*O anda iç kapıdan şarkı söyleyerek Burak girer.*)
- ULVİ — Oğlum, ayıp ayıp.
- BURAK — Özür dilerim. (*Oturur.*)
- ZEKİ — Eee, Suphi, ne yaptın sonra?
- SUPHİ — “Hop, hop, her kuşun eti yenmez” deyip önlerini kestim...
- BURAK — Karganın eti yenmez, di mi, amca?
- SUPHİ — Yenmez. küçü- pardon, yakışıklı... Üçü birden etrafımı çevirdiler...
- ULVİ — Keşke bırıksaydın gitselerdi.
- SUPHİ — Suphi bırakmaz, icabında... Üçü birden yumuruklarını bana sallarlarken, havaya sıçradım. yumurukları birbirlerine değdi...
- ENGİN — (*Kendi kendine*) Mübarek, kuş gibi...
- SUPHİ — ... Birden biri bıçağımlı çekti...
- RASİM — Arabaya atla kaç!
- SUPHİ — Suphi kaçmaz, icabında... Bıçağımlı karnıma doğru sallarken, yana çekilip bir vuruşta bıçağı düşürdüm... Ben onu pancara çevirirken diğerleri tüydüler, O kerizin cebinden paramı alıp gazladım.
- BURAK — Amca, hangi filmi anlatıyorsun?
- ULVİ — (*Anlamlı*) Öhö, öhöö! Buraak!
- SUPHİ — Bu filmin adı: “Bıçak Suphi Keriz Avında” (*O anda kapı çalınır.*)
- ENGİN — (*Kalkar.*) Herhalde bir arkadaşınız daha geldi. (*Gidip kapıyı açar.*) Buyuruun...

SAHNE VI

(İÇERDEKİLER) - YILMAZ - (Sonra)

NURHAYAT- HANDAN

YILMAZ'IN SESİ — Ben geldim, gidin duyuruun...

ULVİ — Kim bu yahu? Zengin kafiye yaptı.

YILMAZ — (Girer.) Oturuduk aynı sıralarda/ Eski dostlar bir arada/ Sana binlerce teşekkür, Ulvi/ Buluşturdun bizleri burada... (Alkışlarlar.)

SUPHİ — Böyle şiirli girişleri kim yapardı?

ULVİ — Bu, bu bizim Yılmaz, yahu.

RASİM — Hayır, o değil. Bu?

YILMAZ — Yanıldın, dostum, Yılmaz'ım ben. Aradan yirmi yıl geçti, üzülme sen.

NURHAYAT — (Girer.) Gel gel, şiir okuyorlar.

HANDAN — (Girer.) Bir Mecnun daha gelmiş.

ZEKİ — (Yılmaz'a) Bakalım bizleri çıkarabilecek misin?

YILMAZ — Şöyle gözlükleri atalım, saçları karartalım, göbekleri daraltalım, bıyıkları kazıtalım... Tamam. (Suphi'ye) Evet, sen Bıçak'a benziyorsun, yanılıyor muyum?

SUPHİ — Yanılmıyorsun; Suphi unutulmaz.

YILMAZ — (Yaklaşır.) Suphi, yine bıçak gibisin.

SUPHİ — (Yaklaşır.) Yılmaz, arkadaşım! (Kucaklaşırlar.)

YILMAZ — (Ulvi'ye) Beni ilk olarak sen tanıdın. Seni de çıkarmam gerekiyor. Evet, çıkardım. Ulvi!

ULVİ — Şair Yılmaz, kardeşim! (Kucaklaşırlar.)

YILMAZ — Kır saç yakışmış sana... (Rasim'e) Beni tanıyamadın, ödeştik, ben de seni çıkaramayacağım...

RASİM — Ne yapalım, yıllar utansın. Ben Rasim!

YILMAZ — Rasim'sin ya... Vay be ! İnsan bu kadar değişir mi?

RASİM — Elindeyse değişmesin. (Kucaklaşırlar.)

ZEKİ — "Bir dolunay gibi doğdun/ Karanlık gecelerime/ Sevgin anlam kazandırdı/ Kırık dökük hecelerime..."

YILMAZ — (Zeki'ye yaklaşıp) bu, benim şiirim... Şimdi seni tanıyamazsam, çok mahcup olacağım. Kendini hatırladım da, adın çıkaramıyorum.

ULVİ — Sen zekisin, çıkarabilir-

YILMAZ — (Sözünü keserek) Zeki, tabii ya, Zeki... Köpü arkadaşım! (Kucaklaşırlar.)

ZEKİ — Selâm sana, şair arkadaşım!.

ULVİ — Evet, tanıştırayım: Kızım Nurhayat.

NURHAYAT — (Tokalaşarak) Hoş geldiniz, Yılmaz Bey amca.

YILMAZ — Hoş buluduk, Nurhayat Hanım.

NURHAYAT — Şiir kitabınız var mı, efendim?

YILMAZ — Hayır. Ama on beş tane şiir defterim var.

ULVİ — ... Zeki'nin kızı Handan.

YILMAZ — "Nev-bahar oldu gelin azm-i gülistan idelim/ Açalım gonca-i kalbi gül-i handân idelim."

HANDAN — Bu şiir de sizin mi?

- YILMAZ — On altıncı yüzyılda yaşasaydım, belki benim olurdu.
- HANDAN — *(Tokalaşarak)* Memnun oldum, Yılmaz Bey amca.
- YILMAZ — Ben de, Handan Hanım... Zeki, bakıyormu kızına O'nun adını koymuşsun...
- HANDAN — O dediğiniz kim?
- ZEKİ — O mu? Bi biri işte. Sıradan biri.
- HANDAN — Yoksa kalbinizdekilerden biri mi, babacığım?
- ZEKİ — Kalbim hep annenin istilasına altanda oldu, kızım.
- ULVİ — ... Oğlum Burak.
- BURAK — Siz şimdi Türkçe kitaplarındaki şairlerden misiniz, amca?
- YILMAZ — Hayır, Burak. Onlar ünlü şairlerdir. Bense ünsüz şairim. Sen kaçta okuyorsun bakayım?
- BURAK — Dörtte okuyorum, şair amca, yok, ünsüz şair amca.
- ULVİ — ... Bu da Lebip Efendi.
- ENGİN — Yani Ulvi Beyin uşağı... *(Eğilerek.)* Hoş geldiniz.
- YILMAZ — Hoş bulduk, Lebip Efendi. Bu işi yapmaya mecbur musunuz?
- ENGİN — Hayır, efendim, bu işi zevk için yapıyorum.
- YILMAZ — Bu zevkiniz biraz tuhaf değil mi?
- ULVİ — Kendisi de biraz tuhaftır.
- ENGİN — Sinirlerinize dokunuyorsam çıkayım, beyefendi?

- ULVİ — Çık!
- ENGİN — Başüstüne. *(Kendi kendine)* Zaten acıkmıştım; gidip bir şeyler atıştırayım. *(İç kapıdan çıkar.)*
- YILMAZ — Evet, Mecnun'lar, nice bayramlara...
- ULVİ — Nice bayramlara... Buyurun oturalım. *(Oturlurlar.)*
- YILMAZ — “Şakaklarıma kar mı yağdı ne var?/ Benim mi Allahım bu çizgili yüz?/ Ya gözler altındaki mor halkalar?/ Neden düşman görünüyorsunuz?/ Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?” Tarancı bu şiirde sanki bizleri tanımlamış.
- SUPHİ — Bizler yolun yarısını beş kilometre de geçtik.
- BURAK — *(Yılmaz'a)* Amca, gözlerdeki halkalar yumruktan mı?
- YILMAZ — O yumruk yılların yumruğu, Burak!
- SUPHİ — Dikiz aynam bile düşman görünmeye başladı.
- NURHAYAT — Burak, ne yapıyorsun öyle?
- BURAK — *(Elindeki kâğıtla uğraşmaktadır.)* Uçak yapıyorum, abla.
- NURHAYAT — *(Kolonya ve şeker tutar.)* Buyurun.
- YILMAZ — *(Kolonya alır.)* Sağol, kızım.
- NURHAYAT — Şeker de buyurun.
- YILMAZ — *(Alır.)* Sağol... Bu an bir rüya./ Güzelleşti dünya./ Özlemle kavuştuk/ Yirmi yıl sonra...
- RASİM — Bu an, bakırın altına dönüşmesi gibi.
- YILMAZ — Kuyumculuk mu yapıyorsun. Rasim?
- SUPHİ — Profesörlük yapıyormuş Rasim, ya!

- YILMAZ — Gerçekten mi? Kutlarım, Rasim’ciğim.
 RASİM — Teşekkür ederim, Yılmaz.
 NURHAYAT — Kahvenizi nasıl içersiniz, Yılmaz Bey amca?
 YILMAZ — Orta şekerli.
 (Nurhayat iç kapıdan çıkar.)
 BURAK — (Kâğıt uçağını fırlatır, Rasim’e çarpar.)
 Özür dilerim, amca.
 RASİM — Sen galiba pilot olacaksın.
 ULVİ — Burak, haydi git dışarda biraz oyna.
 BURAK — Peki, baba. (Uçağını alır dış kapıdan çıkar.)
 SUPHİ — Hatırlıyor musun, Yılmaz, tarihçi seni tahtaya kaldırdı, “anlat” dedi, sen de, “Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;/ Anlatıyorum.” demiştin?
 YILMAZ — Evet, hatırladım. Tarihçi de, “evet, bir’e epeyce yaklaştın, iki, otur!” demişti bana.
 ULVİ — Eee, Yılmaz, çoluk çocuktan ne haber?
 YILMAZ — Karışmadım...
 ULVİ — (Anlamaz.) Neye karışmadın?
 YILMAZ — Çoluk çocuğa.
 ULVİ — Yoksa evlenmedin mi?
 YILMAZ — O kelimeyi sözlüğümden çıkardım yıllar önce.
 SUPHİ — Sultanlık sürüyorsun anlaşılan.
 RASİM — O kızla evlenmedin ha?
 YILMAZ — Mümkün olmadı. “Sen fakirsin.” dediler...
 SUPHİ — ...”Seni bana vermediler.”

- ZEKİ — Sen gerçekten Mecnun olmuşsun. Ona olan sevgini galiba ustaca reklâm edemedin?
 YILMAZ — İlâhi Zeki, aşk bu, makarna değil ki, reklâm yapaydım.
 RASİM — Bazı sevgililer elementler gibidirler; bazen katalizöre giremezler.
 YILMAZ — Sen de bizim aşkımızı kimya laboratuvarına çevirdin.
 ULVİ — Papaza kızıp orucunu bozdun, ha?
 YILMAZ — Biraz öyle oldu. Sevgisiz evlilikler çiçeksiz ağaca benzer.
 RASİM — (Kendi kendine) Benim evliliğim gibi.
 SUPHİ — Yılmaz, o kıza bir şiir yazmıştın, çok hoşuma gitmişti; hani sonunda iskelet gibi oluyordun...
 YILMAZ — Tamam hatırladım, şöyleydi: Sen çıktığın zaman balkona,/ Bal konmuş gibi oluyor midem;/ Kalbim dönüyor pembe bir balona,/ Sana geliyor dolana dolana./ Sen girdiğin zaman içeri,/ Kayboluyor gözlerimin ferri,/ Sızlıyor kalbimin her yeri;/ Kalıyorum bir kemik, bir deri...
 (Alkışlarlar. Nurhayat elinde kahve tepsiyle girer.)
 NURHAYAT — Buyuruun, Yılmaz Bey amca.
 YILMAZ — (Alır.) Ellerine sağlık, kızım.
 ZEKİ — Ne iş yapıyorsun, Yılmaz?
 YILMAZ — Belli bir işim yok. Ben bir hiçim. Ya da şöyle söyleyeyim: Ben yirmi yıllık lise mezunuyum.
 RASİM — Üzüldüm, Yılmaz’cığım.
 YILMAZ — Kör bir baltaya kırık bir sap bile olamadım.

HANDAN — Şairsiniz ya?

YILMAZ — Siz onu biri de yayınevi sahiplerine sorun!...

SUPHİ — Peki ne ile geçiniyorsun, icabında?

YILMAZ — Rahmetli amcamdan iki daire miras kaldı bana. Birini kirâya verdim; onun kirâ parasıyla geçinmeye çalışıyorum.

SUPHİ — Daha ne istiyorsun, birader? Felek sana iyi bir kıyakçılık yapmış. Başını sokacağın bir evin var. Bizim kirâda pestilimiz çıktı.

YILMAZ — Sen ne iş yapıyorsun, Bıçak?

SUPHİ — Ben piyot cinsinden şoförüm; taksicilik yapıyorum, icabında.

YILMAZ — Tam sana göre... Eee, dayılık da sürüyor mu?

SUPHİ — Şahdamarıma basılınca, icabında...

YILMAZ — Ya sen, Zeki?

ZEKİ — Bendeniz övmekle meşgulüm. Yani reklâmcıyım.

YILMAZ — O zamanlar bizim sınıfı reklâm etmeden belliydi. Eee, Ulvi'ciğim, uşağın falan olduğuna göre tuzu kurusun, nesin?

ULVİ — Tuzum da kuru, biberim de... İşadamıyım.

YILMAZ — Mecnun'lar sınıfın'dan profesör, reklâmcı, işadamı... Olur şey değil!...

(O anda kapı çalınır.)

ULVİ — (Kalkar.) Ka kapı... Bir arkadaş daha-

NURHAYAT — Ben bakarım, baba. (Kapıya yürür.)

SUPHİ — Bir Mecnun daha damladı galiba...

NURHAYAT — (Kayıyı açar.) Buyursunlar.

SAHNE VII

(İÇERDEKİLER) -RUKİYE - (Sonra) ENGİN

RUKİYE'NİN SESİ- Kızım, babanın adı Ulvi mi?

NURHAYAT — Evet, buyurun.

RUKİYE — Ay, çok heyecanlıyım! Kalabalık mı içerisi? (Girer.)

NURHAYAT — Fazla değil.

SUPHİ — Bu, Mecnun değil, Leylâ...

RUKİYE — Evet, Mecnun'lar sınıfı'ndan karşınızda bir Leylâ...

ULVİ — Leyâ da, hangi Leylâ?

RASİM — Sevgi mi bu?

RUKİYE — Bilemediniz.

ULVİ — Ru Rukiye, sen misin?

ZEKİ — Ta tabii, Rukiye bu.

RUKİYE — Evet, Leylâ'lardan bir Rukiye... (Kendi kendine) Demek ki yıllar çok şey götürmemiş...

ULVİ — (Tokalaşarak) Hoş geldin, Rukiye, hoş geldin.

RUKİYE — (Tokalaşarak) Hoş bulduk. Siz? Ulvi'siniz...

ULVİ — Evet, bildin.

RUKİYE — Böyle bir şey düşündüğün için teşekkür ederim. Şöyle bir bakayım. Ay, çok heyecanlıyım... Evet, evet siz de Suphi'siniz, değil mi?

SUPHİ — Suphi unutulmaz, icabında... Saygılarımla gönülden merhaba, Rukiye. (Elini uzatır.)

- RUKİYE — *(Tokalaşarak)* Merhaba. Evet, sizler?
- YILMAZ — Ben bir şairim;/ Gölüm durmaz yerinde;/ Gün olur takılır/ Bir kuşun kanadına/ Çıkarım bulutların üstüne./ Gün olur yağmur olup/ Yağarım çiçeklerin üstüne./ Gün olur takılır/ Bir balığın kuyruğuna/ Dalarım mavi sulara./ Gün olur yakamozlara karışır/ Yansırım sevenlerin gözlerine./ Gün olur takılır/ Bir hazan yaprağına/ Sürüklenirim rüzgârlarla/ Kederler diyarına...
- RUKİYE — (Alkışlar.) Evet, siz Şair Yılmaz'sınız. *(Tokalaşarak)* Merhaba.
- YILMAZ — Dostça olmalı, her çaba... *(Tokalaşarak)* Merhaba, Rukiye.
- RUKİYE — Evet, ikiniz kaldınız...
- RASİM — Anlaşılan çıkaramayacaksınız. Ben Rasim, Rasim Nalbantoğlu.
- RUKİYE — Evet, arkada otururdunuz. Gözlüğünüz şaşırttı beni *(Tokalaşarak)* Merhaba, Rasim.
- RASİM — Merhaba, Nasılsınız?
- RUKİYE — Sağolun, çok çok mutlu ve heyecanlıyım.
- ZEKİ — Evet, hanımefendi, ben kim olabilirim?
- RUKİYE — Raşit olabilirsiniz...
- ZEKİ — Raşit Zeki değildi ki?...
- RUKİYE — Güzel bir kelime oyunu... Tanıdım; zeki...
- ZEKİ — *(Tokalaşarak)* Merhaba, Rukiye Hanım.
- RUKİYE — *(Tokalaşarak)* Merhaba. Ay, hâlâ heyecanlıyım.
- ULVİ — Tanıştırayım: Kızım Nurhayat.

- NURHAYAT — *(Tokalaşarak)* Hoş geldiniz, efendim.
- RUKİYE — Hoş bulduk, küçük hanım. Memmun oldum.
- ULVİ — ... Zeki'nin kızı Handan.
- HANDAN — *(Tokalaşarak)* Sizi bizdeki babamlarla çektirmiş olduğunuz fotoğraftan tanıdım. Ama o fotoğrafta-
- RUKİYE — *(Sözünü keserek)* "Ama o fotoğrafta gençsiniz, incesiniz..." diyeceksiniz.
- HANDAN — Şimdi de gençsiniz.
- RUKİYE — Çok nazıksınız... Şu halimize bakın; o uçarı gençler gitmiş, yerlerine anne, baba, amca gelmiş...
- SUPHİ — Dede de, icabında...
- RUKİYE — Kim? Siz mi yoksa?
- SUPHİ — Evet. Torunum Mübeccel ellerinizden öper.
- ULVİ — Geç, geç şöyle otur, Rukiye. *(Herkes oturur.)*
- RUKİYE — Başka gelen yok ha? Bu buluşma, hayatımın en muhteşem olayı. Bu buluşmaya katılmayı soğana borçluyum...
- SUPHİ — Soğana mı? Sarmısak olmasın?
- RUKİYE — *(Ulvi'ye)* Sizin ilânı, manavın soğan sarıldığı gazete parçasında gördüm.
- ULVİ — İyi tesadüf etmiş.
- NURHAYAT — *(Kalkar, kolonya tutar.)* Buyurun, efendim.
- RUKİYE — *(Alır.)* Teşekkür ederim, hanım kızım.
- NURHAYAT — Şeker de buyurun.
- RUKİYE — Sağolun, almayayım.

ULVİ — Eee, Rukiye, nasılsın bakalım?

RUKİYE — Herkes ne kadar iyiye ben de o kadar iyiyim. Arkadaşlarla görüşeniniz var mı?

SUPHİ — Bundan iki yıl önceydi. Alışveriş yapmak için yeni açılan bir markete girdim. Baktım müşterilerden biri durmuş bana bakıyor. Adamı benim de gözüm ısırtıyor bir yerden. Biraz sonra yanıma geldi. Adamı gözüm iyice ısırmaya başladı. “Afedersiniz, adınız Suphi mi?” dedi.”Önünde Bıçak’ı da var...” dedim. Birden gözleri parladı. “Yanılmamışım, Suphi, Bıçak Suphi, ben Raşit, tanımadın mı?” deyip boynuma sarıldı. Ben de onu hatırladım. Sürekli görüşüyoruz. O da gelecekti.

RUKİYE — Ben de Canan’la yazışıyorum. Bir polisle evli. Şimdi Rize’de. Mektup yazdım, bakalım o da gelecek mi?

ULVİ — O biraz zor gelir.. (*O anda telefon çalar.*) Yine o serseridir...

NURHAYAT — (*Kalkar.*) Ben bakarım, babacığım. (*Gider, ahizeyi kaldırır, konuşur.*) Alo... Hayır, burası gar danışma değil. Tabii eminim, burası evdir... Özürünüz kabahatinizden büyük! (*Telefonu sertçe kapatır.*)

ULVİ — Yine o deminki serseriydi galiba?

NURHAYAT — Galiba. (*Handan’ın yanına oturur.*)

SUPHİ — O serseri tam sopalık!...

RUKİYE — Boşverin onu da, anlatın yirmi yılın özeti.

RASİM — Asıl senin anlatman gerekiyor. Meselâ ne iş yapıyorsun?

SUPHİ — Sorduğun soruya bak! Tabii ki, yemek, bulaşık, çamaşır...

RUKİYE — Mahkemelik işiniz varsa, sizleri savunmaya hazırım...

SUPHİ — Ben ev sahibimle mahkemedeyim. Avukat mısın?

RUKİYE — Evet. Parasız avukatın hazır, Suphi...

SUPHİ — Teşekkürler, Rukiye.

HANDAN — Ben de hukukta okuyorum, efendim.

RUKİYE — Öyle mi? Meslektaş olacağız. Kaçta?

HANDAN — Hentüz birde.

RUKİYE — Ben aslında...(*O anda telefon çalar.*)

ULVİ — (*Hızla kalkar.*) Dur kızım, yine o serseridir, ben bakayım. (Kendi kendine) Allah’ın cezası!... (*Gider, ahizeyi kaldırır, sertçe*) Ulan serseri!... E evet. Ulvi...A a afedersin, Tahsin... Seni biri sandım da... Bugünden beri bir serseri telefonla bizi rahatsız edip duruyor... Evet. Yine o arıyor sandım... İyiyim. sen nasılsın?... Misafirlerim var... Evet... Evet... Olur, olur, hele bu bayram aradan çıksın... Tamam... Tamam... Unutmam... Güle güle... (*Kapatır.*)

NURHAYAT — Kimdi baba?

ULVİ — Bizim Tahsin’di. (*Oturur.*)

RUKİYE — Ha, ne diyordum?

ZEKİ — “Ben aslında...” diyordun.

RUKİYE — Ha, ben aslında üç tane iş yapıyorum...

YILMAZ — Üç iş mi? Ben bir tane bulamıyorum. Neymiş onlar?

- RUKİYE — Birincisi avukatlık, ikincisi ev kadınlığı...
 ZEKİ — Ev kadınlığı mı?
 RUKİYE — Ne o Zeki, yoksa onu iş saymıyor musun?
 ZEKİ — Kızma, sa sayıyorum tabii.
 RASİM — Kocan ne iş yapıyor, Rukiye?
 RUKİYE — Mühendistir.
 RASİM — Yüksek mi?
 RUKİYE — Alç- hayır, normal.
 HANDAN — Üçüncü işiniz nedir, efendim?
 RUKİYE — Hayvanseverler Derneği'ne üyelik, kızım.
 HANDAN — Hayvanseverler Derneği'ne üyelik mi?
 RUKİYE — Çok mu tuhaf buldun, küçük hanım? Siz hayvanları sevmez misiniz?
 HANDAN — Severim tabii, Hele kedilere bayılırım.
 RUKİYE — Ben bütün hayvanlara bayılırım.
 SUPHİ — Yılanlara da mı?
 (Nurhayat'la Handan kendi aralarında fısıldaştıktan sonra, kalkıp iç kapıdan çıkarlar.)
 RUKİYE — Tabii... Nesi var yılanların?
 SUPHİ — Öldürücü zehirleri, iğrenç tipleri var...
 RUKİYE — Biz insanların da onlara iğrenç geldiğimizi biliyor musunuz?
 SUPHİ — Nereden bileyim. Hiç yılanlarla sohbetim olmadı, icabında.
 RUKİYE — Aslında hayvanların da dili var...
 RASİM — Evet, bazılarının ki de çatallıdır...

- RUKİYE — Ben konuşulan dilden söz ediyorum.
 ZEKİ — Hayvanlar koklaşa koklaşa anlaşırlar. Kim iyi koklarsa, o iyi konuşmuş olur.
 SUPHİ — Hayvanlardan söz açılınca aklıma geldi. Hatırlıyor musun, Rukiye, bir gün sırana oyuncak fare koydum da, az daha kendini pencereden atıyordun?
 RUKİYE — O olay üzerine, Tarihçi'nin seni Roma esirleri gibi dövdüğünü de hatırlıyorum, Suphi!
 ULVİ — Ben de hatırlıyorum; o gün çok gülmüştük.
 SUPHİ — Şunu bilin ki, Suphi, öğretmenden başka kimseden dayak yemedi. Hep attı...
 (İç kapıdan Engin girer.)
 ENGİN — (Kendi kendine) At bakalım... Bir de Leylâ gelmiş.
 ULVİ — Gel, Lebip Efendi. Bak bir misafir daha geldi.
 ENGİN — (Eğilerek) Hoş geldiniz, hanımefendi.
 RUKİYE — Hoş bulduk, Lebip Efendi. Hayvansever misiniz?
 ENGİN — (Anlamaz.) Efendim?
 RASİM — Lebip Efendi, Rukiye demek istiyor ki, hayvanları sever misin?
 ENGİN — Haaa... (Rukiye'ye) Hanımefendi, valla bu, hayvanına bağlı...
 RUKİYE — Nasıl?
 ENGİN — Meselâ, yenilen hayvanları çok severim.
 RUKİYE — Midenize pek düşkünsünüz anlaşılan.
 ENGİN — Siz hangi hayvanları seviyorsunuz, efendim?
 RUKİYE — Bütün hayvanları seviyorum.

- ENGİN — Hanımefendi, sorması ayıp, kurbağanın nesini seviyorsunuz?
- ULVİ — (Anlamlı) Öh, öhö!...
- RUKİYE — Yüzmesini... Kurbağalar olmasaydı, ne olurdu biliyor musunuz?
- ENGİN — Şey, kurbağalar olmasaydı, sular kurbağasız olurdu.
- RUKİYE — Çok kutup espri...Kurbağalar olmasaydı, bir spor dalı eksik olurdu.
- ENGİN — Hangi spor dalı, efendim?
- SUPHİ — Kurbağalama tabii!... Lebip. senin spor bilgin amatör kümede kalmış be...
(O anda elinde çay tepsisi Nurhayat, elinde şeker kabı Handan girerler. Çayları dağıtırlar. İkrâm ve teşekkür konuşmaları olur aralarında...)
- YILMAZ — Eee, Rukiye, balıklar olmasaydı, ne olurdu?
- SUPHİ — O zaman da balıklama olmazdı.
- RUKİYE — Doğru. Ayrıca insanoğlunun protein deposunun yarısı boş olurdu. Ulvi, neden bir akvaryumun yok?
- ULVİ — Balıkları seyretmektense, kızartıp yemeyi tercih ederim de, ondan...
- SUPHİ — Afiyet olsun, Ulvi'ciğim.
- RUKİYE — Aslında akvaryumlar balıklar için bir yalancı dünyadır.
- HANDAN — Hayvanat bahçeleri de öyle midir sizce, efendim?
- RUKİYE — Öyledir. Hayvanlar kendi doğal çevrelerinde yaşamalıdır.

- HANDAN — Yani hayvanat bahçelerine karşısınız?
- RUKİYE — Evet, karşıyız. Millî parklardan yanayız.
- HANDAN — Ama, efendim, hayvanat bahçeleri hayvanseverleri çoğaltır bence.
- RUKİYE — Hayır, küçük hanım, bu görüşünüze katılmıyorum. Hayvanat bahçelerine giden insanlar, hayvanları çaresizlik içinde görmekten zevk duyanlardır. Bir aslanı kafeste görmek, onlar için doyumsuz bir zevk olsa gerek.
- SUPHİ — Bırakın aslanı, kaplanı... Buraya hayvanları konuşmaya mı geldik?
- RUKİYE — Evet, bırakalım, Anlaşılan benden başka hayvansever yok. Ulvi, henüz eşinle tanışmadık, neredeler?
- ULVİ — Eşim burada değil, Rukiye. Avrupa'da.
- RUKİYE — Yaa, demek Avrupa'da? Evin güzel, uşağın var, eşin Avrupa'da... Zengin olmalısın: ne iş yapıyorsun?
- ULVİ — Serbest çalışıyorum. Birkaç fabrika...
- RUKİYE — Ooo, birkaç fabrika ha? Tebrikler. Zeki, senin kaç fabrika var.
- ZEKİ — Benim fabrikam yok. Bir reklâm şirketim var.
- SUPHİ — Yaa, görüyor musun, analar ne oğul doğurmuş!
- RUKİYE — Çok sevindim.
- YILMAZ — Lebip Efendi, ben bir yıkanayım, mümkün mü?
- ENGİN — Tabii mümkün, efendim.

- ULVİ — Lebip Efendi, lavaboyu göster.
- ENGİN — Başüstüne, efendim. (Yılmaz'a) Buyurun, efendim.
- RASİM — Ben de bir yıkanayım.
- ULVİ — Burası kendi eviniz, rahatınıza bakın. (Yılmaz, Rasim, Engin iç kapıdan çıkarlar.)
- SUPHİ — Balıklardan, kurbağalardan söz ettiniz, milletin yıkanası geldi.
- RUKİYE — Nerede kalmıştık?
- SUPHİ — Ulvi'nin fabrikalarında... Ulvi'ciğim nasıl böyle zengin oldun? Anlat biraz da biz zengin olalım.
- ULVİ — Ben iş hayatına sıfırdan başladım...
- SUPHİ — Sıfırdan başlaman normal; lisedeyken çok yoksul olduğunuzu biliyorum.
- ULVİ — O yoksulluk kamçıladi beni zaten... Liseden sonra okumam mümkün olmadı. Zenginliğe giden yolun ticaretten geçtiğini biliyordum. Onun için ticaret yapmalıyım. Ticaret yapabilmem için de para bulmalıyım. Para bulmam için de paralı bir adam bulmalıyım. Paralı bir adam bulabilmem için de bir fırsat bulmalıyım. Böyle bir fırsatı bulabilmem için de fırsat kollamalıyım... Altı ay fırsat kolladım ve bulamadım. Bu yolun çıkmaz olduğunu anladım. Başka bir yol denemeliydim. Denemediğim yol kalmadı. Para bulamadım. Bir gün aynaya bakınca, sermayenin karşımda durduğunu gördüm: Yakışıklılığım! Evet, yakışıklıyım. Zen

- gin bir kız bulup evlenmeliydim. Bir altı ay da böyle bir kız aradım ve buldum...
- ZEKİ — Haydi gözün aydın...
- ULVİ — Buldum bulmasına ama, gelin görün ki, kız çok çirkindi... Bir yanda tatlı miras, bir yanda çirkinliğin en güzel örneği bir eş... Aslında ikisi bir yandaydı; diğer yan benim yoksulluğumdu. Sonunda, "gülü seven dikenine katlanır" diyerek evlendim: Kayınpederimin şirketlerinden birinde genel müdür olarak çalışmaya başladım. Dışarda mutlu, evde mutsuz bir adamdım artık. Şansım biraz daha yaver gitti, bir yıl sonra, kayınpederim dünyadaki defterini kapattı. Artık her şeyin sahibi ben-denizdim. İşte böyle. O kadar zenginim ki, karımı bile yüzüne bakılır duruma getirdim...
- NURHAYAT — Baba, annem hakkında nasıl böyle konuşursun?
- ULVİ — Kızım, sen annenin, ameliyattan önceki durumunu görmedin. - Çünkü hiç fotoğraf çektirmemişti.-
- RUKİYE — Ne ameliyatı? Hasta mıydı?
- ULVİ — Turp gibiydi, - şimdi de öyledir ya hastalık nedir bilmezdi. Benim sözünü ettiğim estetik ameliyatı. (O anda iç kapıdan Engin girer.)
- ZEKİ — Yaman adamsın, Ulvi.
- ULVİ — Arkadaşlar yıkandılar mı, Lebip Efendi?
- ENGİN — Yıkandılar, beyefendi.
- ULVİ — Şimdi ne yapıyorlar?
- ENGİN — Oturma odasında birbirlerine ders veriyorlar.

- ULVİ — Ders mi veriyorlar? Ne dersi?
 ENGİN — Tavla dersi, efendim.
 SUPHİ — Tavla oynuyorlar ha? Gidip biraz karıştırayım.
 (İç kapıdan çıkar.)
 ZEKİ — Onlar zaten lisedeyken de dersten kaçıp, tavla oynamaya giderlerdi.
 (O anda dış kapı çalınır.)
 ENGİN — (Kalkar.) Ben bakarım, beyefendi.
 ZEKİ — Bu gelen kim acaba?
 RUKİYE — Leylâ olsa bari.
 ENGİN — (Kaptıyı açar.) Siz miydiniz?

SAHNE VIII

(İÇERDEKİLER) - BURAK - SUPHİ - YILMAZ - RASİM

- BURAK'IN SESİ — Engin abi, arkadaşların seni çağırıyorlar.
 ZEKİ — Engin mi? Uşağın adı Lebip değil mi?
 ULVİ — Le Le Lebip tabii... Engin göbek adı da...
 BURAK — (Girer.) Baba, param bitti.
 RUKİYE — Bu, bir çocuk...
 ULVİ — Ne çabuk?
 BURAK — Bugünlerde para çabuk bitiyor, baba.
 RUKİYE — (Ulvi'ye) Sizin oğlunuz mu?
 ULVİ — Evet, son numara.
 ZEKİ — Lebip Efendi, göbek adınız güzelmiş...

- ENGİN — (Şaşırır.) Gö göbek adım mı? Ya ya gü güzeldir. (Ulvi'ye yavaşça) Nedir benim göbek adım?
 ULVİ — (Eline ağzına siper yaparak, yavaşça) Engin. (Sesini yükselterek) Burak, teyze hoş geldin desene.
 BURAK — Hoş geldiniz, teyze.
 RUKİYE — Hoş bulduk, Burak.
 BURAK — (Nurhayat'a) Abla, sapanla bir kuş vurdum.
 NURHAYAT — (Yavaş ve gizlice) Sus!
 RUKİYE — Nee, sapanla kuş mu vurdun? Ellerin, ellerin hiç titremedi mi?
 BURAK — Yo, benim ellerim titremez. Levent'inkiler titriyor ama.
 ULVİ — Çocuk işte, oyun oynuyor.
 RUKİYE — Hayvanları öldürmek, oyun değil, cinayettir!
 BURAK — Teyze, niye kızdınız?
 RUKİYE — Kızarım tabii. Hayvanlar öldürülmemeli.
 BURAK — İyi ama, hayvanları öldürmeden yiyemeyiz ki...
 RUKİYE — Sen o vurduğun kuşu yedin mi?
 BURAK — Hayır, kediye verdim. Teyze, yoksa siz etli yemek yemiyor musunuz?
 RUKİYE — Şey, tabii ki yiyorum. Ama bu başka.
 ULVİ — (Para verir.) Burak, al haracını da git, haydi.
 BURAK — (Alır.) Teşekkür ederim.baba. Yaşasın, zengin olmak ne güzel! (Dış kapıdan çıkar.)

YILMAZ — (*Girer.*) Ben başladım kapıları almaya. /
Rasim başladı gele'leri saymaya;/
Mars'larla çıktım Mars gezegenine;/
Rasim kaldı bir oyunda yine...

HANDAN — Bu da şiirli haber...

RASİM — (*Girer.*) Yirmi yıl sonra yine zar tutuyor.

SUPHİ — (*Girer.*) İki mars, bir tersle işini birtirdi
profesörün. Ama üç avans verdiğim
halde benimle oynamadı.

YILMAZ — Avanssız da defterini düverdim, ama ar-
kadaşlar gelebilirler.

SUPHİ — Haydi ayak yapma, şair. Suphi tavlada
da yenilmez, icabında.

(*O anda dış kapı çalınır.*)

RUKİYE — Ka kapı çalınıyor. Kim acaba? Mecnun
mu, Leylâ mı?

ENGİN — (*Kalkar.*) Şimdi anlarız, efendim. (*Kendi
kendine*) Belki de Ferhat ile Şirin geldi.
(*Kapıyı açar...*)

SAHNE IX

(İÇERDEKİLER) - CENAP

CENAP'IN SESİ — Ulviii!... Ulvi değilmiş

RUKİYE — Sese bakılırsa, gelen Mecnun.

ENGİN — Buyurun, efendim, Ulvi beyefendi içer-
deler.

CENAP — (*Sakallı. Girer.*) Ooo, derse geç kal-
mışım; sınıfın yarısı burda.
(*Herkes ayağa kalkar.*)

RASİM — Kim bu yahu?

CENAP — (*Pipo içmektedir.*) Bu anı resimlemek
gerek.

SUPHİ — (*Heyecanla*) Ka Karga Cenapları bu!...

ZEKİ — Evet, onun büyümüş şekli.

CENAP — Evet, sizin deyiminizle, Karğa Cenapları
yüksek huzurlarınızda... Yahu yirmi yıl
oldu, hâlâ lakabımı unutmadınız mı?
Durun, sakın kendinizi tanıtmayın. Siz-
leri tanıma şerefine ben nail olacağım...
Eveet, şöyle cepheden bakarsak, hep ta-
nıdık yüz... Yalnız, şu küçük hanımlar
ve şu genç yabancı...

HANDAN — Biz bunlardan birilerinin kızlarıyız.

CENAP — Öyle olmalı.

ENGİN — Ben de bu evin uşağıyım, beyefendi.

CENAP — Yani Ulvi'nin... Önce Ulvi'yi bulacağım.
(*Rasim'e*) Sen değilsin... Evet, ben Mec-
nun'lar Sınıfı'nın başkanı olarak sizleri
hemen tanımam gerekirdi; fakat, çok
başkalaşmışsınız... (*Ulvi'ye*) Evet, Ulvi
sensin!

ULVİ — Evet, benim, başkan. Hoş geldin.

CENAP — Hoş bulduk, Ulvi. (*Kucaklaşırlar.*) Vay
be!... (*Suphi'ye*) Bana Karga Cenapları
lakabını takan bir Suphi vardı. Evet, o da
sensin!

SUPHİ — Suphi başkan tarafından da unutulmaz...
Cenap, dostum! (*Kucaklaşırlar.*) Sakal
sana çok yakışmış.

CENAP — Sana da bıyık... (*Rukiye'ye*) Yazılılarda
kâğıdına baktığım bir kız vardı. Adı,
adı, evet, adı da Rukiye'ydi!...

RUKİYE — O yüzden hocalardan az mı azar işittim...
(*Tokalaşırlar.*) İyi gördüm seni, Cenap.

CENAP — Ben de seni iyi gördüm. Yıllar yüzüne belli bir perspektif kazandırmış.

RUKİYE — O kadar yaşlı mı gösteriyorum?

CENAP — Hayır. Alındın mı yoksa?

RUKİYE — Yok canım, biz bizyiz.

CENAP — (*Yılmaz'a*) “Tanıdın, tanımazlıktan geldin;/ Kalbimi bir yerinden daha del-din./ Bilseydim yoluna çıkmazdım;/ Böyle kahrolup, yıkılmazdım./ Tanıma, ne çıkar?/ Elbet bir tanıyan çıkar.” Evet, böyle şiirler yazan bir şair arkadaşım vardı. Adı da, evet, Yılmaz’dı.

YILMAZ — Cenap, kardeşim! (*Kucaklaşırlar.*) Değil beni unutmak, şiirlerimi bile unutmamışsın, sağol.

CENAP — Mecnun’lar birbirlerini unutmazlar... Dur sana şöyle bir cepheden, bir de profilden bakayım... Evet, yıllar daha baskın çıkmış...

YILMAZ — Evet, yıllar daha baskın çıkıp, arkadaşını çökttiler.

CENAP — (*Rasim'e*) Evet, bir arkadaşım vardı; bir gün numarasını azanlar listesine yazıp, Tarihçi’ye verdiğim, Tarihçi’den dayak yediği için bana küsen, benimle konuşmayan, küs ayrılan, bir Rasim vardı... Ona şimdi barış öneriyorum! (*Elini uzatır.*)

RASİM — Barış önerine barışla karşılık veriyorum. (*Kucaklaşırlar. Ötekiler onları*

alkışlarlar.) Ben de pişman oldum küs aydıldığıma. Bu barışı Ulvi’ye borçluyuz. (*Ulvi’yi de alkışlarlar.*)

CENAP — Aruz kalıplarını en iyi bilen bir arkadaşım vardı. (*Zeki’ye*) Adı gibi kendisi de zekiydi. Zeki, arkadaşım!

ZEKİ — Merhaba, dostum! (*Kucaklaşırlar.*)

CENAP — Başka gelen yok, değil mi?

ULVİ — Yok, Gelirler şimdi. Tanıştırayım: Kızım Nurhayat.

NURHAYAT — (*Tokalaşarak*) Memnun oldum, efendim. Hoş geldiniz.

CENAP — Hoş bulduk, kızım. Ben de memnun oldum.

ULVİ — ... Zeki’nin kızı Handan.

HANDAN — (*Tokalaşarak*) Memnun oldum, Cenap Bey amca.

CENAP — Ben de, hanım kızım... (*Zeki’ye*) Kızını da getirdin ha, ne güzel.

ZEKİ — Çok ısrar etti, ben de getirdim.

CENAP — Keşke ben de hanımı getirseydim. O da çok ısrar etti.

HANDAN — Keşke getirseymişsiniz. Böylesine ilginç ve anlamlı bir buluşmayı canlı olarak izlerdi.

CENAP — Eh, ne yapalım, o da banttan izlesin, yani benden.

ULVİ — ... Bu da Lebip Efendi.

ENGİN — (*Eğilerek*) Hürmetler, beyefendi, hoş geldiniz.

CENAP — Hoş bulduk, Lebip Efendi. Ulvi, ne bu hal, uşağın da var?

ULVİ — Ne yaparsın, ev işleri kolay değil. Bu-

yurun oturalım. Şimdi öğretmen gelir.
(Gülerek otururlar.)

CENAP — Hey gidi günler!... Matematikçi sınıfa girip de bizleri ayakta görünce, "Burası sınıf mı, otobüs terminali mi?" derdi... Vay be! Demek büyüyünce böyle oldunuz ha!

RASİM — Yaşımızı başımızı aldık.

NURHAYAT — (Kolonya ve şeker tutar.) Buyurun, Cenap Bey amca.

CENAP — (Kolonya ve şeker alır.) Teşekkür ederim, Nurhayat kızım, Ooh! Öyle yoruldum ki...

(Nurhayat herkese kolonya ve şeker ikram eder. Sonra oturur.)

ULVİ — Nerden geliyorsun ki yoruldun?

CENAP — Ankara'dan. Ben Ankara'da oturuyorum.

ZEKİ — Neyle geldin?

CENAP — Uçakla.

ZEKİ — Öyleyse neden yoruldun?

CENAP — Havaalanından buraya gelinceye kadar yoruldum.

SUPHİ — Vaay, Cenapları! Uçakla geldin ha?

CENAP — Böyle bir buluşmaya uçarak gelinmez mi? (Kalkar.) Ulvi, evinin dekorasyonu güzel. (Tabloyu inceleyerek) Basit bir tablo... Yeşilin tonlarını kullanamamış... Perspektif de bozuk... Sürrealizm uygulamaya çalışmış...

SUPHİ — Cenapları, iyi misin? Neler söylüyorsun?

CENAP — Şu tablodan söz ediyorum.

YILMAZ — Yoksa, Mecnun'lar Sınıfı'ndan bir de

ressam mı çıktı?

CENAP — Evet. Hem de ok yaydan çıkar gibi çıktı.

HANDAN — Ressam mı? Ne kadar güzel! Efendim, benim de resme karşı büyük bir merakım var.

CENAP — Öyle mi, Handan Hanım? Resme merak duyan insanlar, büyük insanlardır.

SUPHİ — Ne yani, şimdi ben resme hiç merak duymuyorum, küçük insan mıyım?

CENAP — Rica ederim, Suphi, farklı insanlar demek istedim.

ENGİN — Efendim, bir emriniz var mı?

ULVİ — (Ortalığa) Var mı? Yok, Lebip Efendi.

CENAP — Biz ressamlar, dünyaya üç boyutlu bakarız...

SUPHİ — Biz şoförler de, dikiz aynasından bakarız...

CENAP — ... Bizim gözlerimiz, fotoğraf makinesi gibidir...

SUPHİ — Bizimkiler de, far gibidir...

ULVİ — Ulan- pardon, Cenap, sen lisedeyken süpürge gibi insan resimleri çizerdin. Nasıl ressam oldun?

CENAP — Bende büyük bir resim yeteneği varmış da, farkında değilmişim.

RUKİYE — Nasıl farkettin?

CENAP — Kendi kendimi keşfettim...

NURHAYAT — Resimlerinizi sergilediniz mi?

CENAP — Benim resimlerim zaten serili; kimisi mutfakta, kimisi divanın altında, kimisi büfenin üstünde...

ENGİN — Efendim, bir emriniz var mı?

- ULVİ — (Kızgın) Var, var!...
- ENGİN — Neymiş, efendim? Emredin.
- ULVİ — Bir daha “emriniz var mı?” diye sorma!
- ENGİN — Emredersiniz, efendim. (İç kapıdan çıkar.)
- ZEKİ — Ne tür resimler yapıyorsun, Cenap?
- CENAP — Her tür... Soyut, somut... İnsan portrelerinden tutun da kelebeklere kadar her şey çiziyorum.
- RUKİYE — Kelebek mi? Sen büyük bir ressam olmalısın. Başka hangi hayvanların resimlerini yapıyorsun?
- CENAP — Güzel olan bütün hayvanların...
- RUKİYE — Dünyada çirkin hayvan yoktur!
- CENAP — Rukiye, yoksa veteriner misin?
- RUKİYE — Hayır. Ben bir hayvanseverim.
- NURHAYAT — Resimlerinizi neyin üzerine yapıyorsunuz?
- CENAP — Ne elime geçerse onun üzerine yapıyorum; kartona, beze, ambalaj kâğıdına, duvara, taşla, toprağa... Yok, toprağa yapmıyorum. Sizler ne iş yapıyorsunuz? Ulvi, durumuna üç boyutlu bakarsak, zenginsin...
- SUPHİ — Birkaç fabrikacı varmış sadece.
- CENAP — Birkaç fabrika mı? Piyango falan mı vurdu?
- ULVİ — Yakıştıramadın galiba?
- CENAP — Yo, yo, yakışıyor da, sermaye?
- ULVİ — Sermayem; azmim, cesaretim, korkunç zekâm ve dayanılmaz yakışıklılığım oldu.
- CENAP — Bıçak Suphi, konuşmana bakılırsa şoför

- olmalısın?
- SUPHİ — Meğerse bende de direksiyon yeteneği varmış.
- CENAP — Tır mı?
- SUPHİ — Anlamadım?
- CENAP — Yani tır şoförü müsün?
- SUPHİ — Hayır, taksi.
- NURHAYAT — (Kalkar.) Cenap Bey amca, kahveyi nasıl içersiniz?
- CENAP — Yudum yudum...
- NURHAYAT — Onu demek istemedim, efendim.
- CENAP — Biliyorum. Bir espri yapalım dedik, ama hiç gülen yok. Sade olsun kahvem, kızım.
- NURHAYAT — Başüstüne. (Boş bardakları toplar.)
- HANDAN — Dur sana yardım edeyim. (Kalkar, yardım eder, birlikte iç kapıdan çıkarlar.)
- CENAP — Rukiye, bir işte çalışıyor musun?
- SUPHİ — Karşında bir bayan avukat duruyor...
- CENAP — Gerçekten mi?
- RUKİYE — Çok mu şaşırdın, Cenap? Bundan normal ne olabilir?
- CENAP — Yo, yo, şaşırmadım, sevincimden öyle dedim. Kadınların boksör olmaları bile şaşırtmaz beni... Evet, Yılmaz’cığım. şairlikle karın doymuyor, ne iş yapıyorsun?
- YILMAZ — Hiçbir iş yapmıyorum... Şansım yaver gitmedi./ Çektiğim çileler bitmedi./ Kafama göre bir iş bulamadım./ Terslikler beni izledi adım adım./ Türlü işlere girdim çıktım./ Hepsinden çabuk bıktım./

Şiir yazdım, şiir söyledim;/ Sevdim, kendimi Mecnun eyledim./ Kısacası:/ Kafama göre bir iş bulamadım./ Kör bir bal-taya kırık bir sap bile olamadım.

CENAP — Üzüldüm doğrusu.

SUPHİ — Öyle dediğine bakma, Cenapları; o bir mirasyedidir.

CENAP — Afiyet olsun, iyi bari. Rasim'ciğim, sen nesen?

RASİM — Profesörüm.

CENAP — Şimdi bayılacağım...

SUPHİ — Sakın bayılma, doktor olanlar daha gel-mediler.

ENGİN — (*Girer.*) Beyefendi, küçük hanım, sizinle biraz özel olarak görüşecekmiş, sizi çağırıyorlar.

ULVİ — Öyle mi? Çocuklar, siz konuşadurun, ben şimdi geliyorum. (*İç kapıdan çıkar.*)

CENAP — Zeki'ciğim, sen de büyük bir adam ol-malıydın?

ZEKİ — Estağfurullah! Reklâm işleriyle uğ-raşıyorum.

CENAP — Öyle mi? Çok güzel. Meğerse bizler ney-mişiz!...

RASİM — Çocuklar, on yıl sonra da bizde bu-luşalım; ne dersiniz?

ZEKİ — On yıl olur mu? Bundan sonra sürekli görüşelim. Örneğin, gelecek bayramda bizde buluşalım.

RUKİYE — Hayır, bizde...

YILMAZ — Hayır, bende...

SUPHİ — Suphi önceliği kimseye vermez. Her bay-

ram birimizde buluşalım. Ama ilk olarak bizde buluşacağız.

RUKİYE — Kura çekelim...

(*O anda dış kapı çalınır.*)

RASİM — Ka kapı çalınıyor.

ENGİN — Bakıyorum, efendim. (*Kapıya yürür.*)

YILMAZ — Kim acaba? Raşit mi, Naci mi?

RUKİYE — Sevgi olsa keşke.

SAHNE X

(İÇERDEKİLER) - NACİ - ULVİ - NURHAYAT - HANDAN - BURAK

ENGİN — (*Kapıyı açar.*) Buy-run... Si siz miydiniz. Na Naci, Bey amca?

RUKİYE — Naci'ymiş.

NACİ'NİN SESİ — Başka birini mi bekliyordunuz?

ENGİN — Evet, hayır, hayır.

CENAP — Bakalım Naci ne şekil almış?...

NACİ — (*Girer.*) Ooo, evinize nisan yağmuru gibi misafir yağmış... (*Ordakileri selâmlayarak*) Hürmetler.

SUPHİ — Nacii, hürmetler, hürmetler. (*Yaklaşır.*)

NACİ — (*Şaşırır.*) A adımı söylediniz... Ta-nışıyor muyuz?

SUPHİ — Nasıl tanışmayız, Naci, ciğerim?

ZEKİ — Bu, Naci olamaz.

NACİ — Ciğerin mi? O olamaz, o da biliyor

adımı.

- CENAP — Korkunç bir değişiklik.
 NACİ — Be beni nereden tanıyorsunuz?
 RASİM — Tabii ki okuldan.
 NACİ — O o okuldan mı?
 YILMAZ — Sesi de çok değişmiş.
 NACİ — Se sim mi? O o o da tanıyor beni...
 SUPHİ — (Omuzuna vurarak) Haydi yeme bizi...
 NACİ — Ne ne bu samimiyet? Sizi yemek mi?
 RASİM — Mecnun'lar Sınıfı'mı? hatırla.
 NACİ — Me Me Mecnun'lar Sınıfı'mı? Dalga mı geçiyorsunuz?
 RUKİYE — Asıl sen dalga geçiyorsun, Naci.
 NACİ — O o olamaz, siz de adımı söylediniz. Sarhoş musunuz?
 SUPHİ — Evet, mutluluktan sarhoşuz... Ulan Naci, ne çabuk unuttun bizleri?
 NACİ — Bana ulan diyemezsin, ulan!
 YILMAZ — İyi rol yapıyorsun?
 NACİ — Ro rol mü? Engin, neler oluyor, açıklar mısın?
 RUKİYE — Engin mi?
 SUPHİ — Uşağın göbek adını nerden biliyorsun?
 ENGİN — Beyefendiler ve bayan, durun, bu bay, sizin sınıf arkadaşımız Naci değil.
 RASİM — Değil mi?
 ENGİN — Bu bey komşumuz Naci'dir.
 SUPHİ — Tüh be! Suphi nasıl yanılır?
 RASİM — (Naci'ye) Özür dileriz, beyefendi.
 ZEKİ — Ben yanılmadım.

- NACİ — Bir şey anladımsa harap olayım.
 YILMAZ — Biz sınıf arkadaşımız Naci'yi bekliyorduk da...
 NACİ — Öğrenci olmak için biraz yaşlı değil misiniz?
 SUPHİ — Bir zamanlar öğrenciydik, icabında.
 RUKİYE — Lebip Efendi, niye baştan söylemedin, beyin komşunuz olduğunu?
 ENGİN — Sonunun nereye varacağını merak ettiğimden olsa gerek. Özür dilerim, efendim.
 NACİ — Lebip Efendi mi? (Engin'e) Sana niye Lebip Efendi diyorlar?
 ENGİN — Şe şeyden, pro provadan, Naci amca.
 CENAP — Prova mı?
 SUPHİ — Lebip, bu prova dalgası da ne?
 ENGİN — Pro prova mı? Prova, prova provası, dalga provası, prova dalgası, elbise provası, maç provası...
 SUPHİ — Geldiler galiba?
 ENGİN — Ki kimler?
 SUPHİ — İyi saatte olsunlar.
 NACİ — Baban nerede, Leb- şey, Engin?
 ENGİN — Şeyde, i i içerde...
 SUPHİ — İçerde mi? Lebip, demek baban da burada?
 ENGİN — Hayır, evet, burada, orada...
 NACİ — Bu kez elimden kurtulamaz o Ulvi. Bak- (O anda iç kapıdan Ulvi girer.) Hah, geldi.
 ULVİ — (Telaşlı) Na Naci... Bey...

- NACİ — Ne o, Ulvi Bey, pek şaşırдың? Misafirim gider gitmez hemen geldim.
- ULVİ — *(Kızgın)* Hay ayağı- na sağlık, iyi ettin.
- NACİ — Bak, *(zarı göstererek)* zar da getirdim. Bu sefer elimden kurtulamazsın.
- ULVİ — Sizin elinizden kurtuluş olur mu? Ta tanıştınız mı?
- NACİ — Beni sınıf arkadaşları Naci sandılar.
- ULVİ — Naci mi? Gerçekten biraz onu andırıyorsunuz.
- NACİ — Ulvi Bey, çok şıksın. Bu güzel elbiseyi nerden aldınız?
- ULVİ — Elbise, elbise nerden alınır, Naci Bey? Kasaptan alacak değiliz ya.
- NACİ — Bir aylığım gitti ha...
- ULVİ — A a aylığım mı?
- SUPHİ — Lebip'in babası de buradaymış, Ulvi. Nerde?
- ULVİ — Le Lebip'in babası mı? Bi bilmem ki... *(O anda iç kapıdan Nurhayat ile Handan girerler.)*
- NURHAYAT — *(Elinde kahve tepsisi.)* Naci Bey amca gelmiş.
- HANDAN — Bu, Mecnun değil mi?
- NURHAYAT — Hayır; bu, komşumuzdur.
- NACİ — *(Nurhayat'a)* Ooo, kahve, getir, kızım, getir.
- NURHAYAT — Ama bu kahve-
- CENAP — Tamam, kızım, tamam, beyefendiye ver.
- NACİ — Kahve sizin miydi yoksa?
- CENAP — Hayır, sizin. Ben kahveden nefret ederim.
- NACİ — *(Kahveyi alır, içer.)* Oooohh!... Hepsi mi

- sınıf arkadaşsın, Ulvi Bey?
- ULVİ — Hepsi... Daha da gelecekler.
- NACİ — Oooh!... Vallahi elbisende gözüm kaldı. Taksitle mi aldın?
- ULVİ — Ta taksitle mi? Yo...
- SUPHİ — Ulvi, elbise değil, fabrika alır taksitle.
- NACİ — Fa fabrika mı? Ne fabrikası?
- SUPHİ — Tekstil fabrikası, icabında...
- NACİ — Siz okulda da çok şakacı mıydınız?
- SUPHİ — Suphi havada, karada, denizde, her yerde şakacıdır da, şimdi şaka yapmadı.
- NACİ — Yapmadınız mı? İyi ama, Ulvi Bey, fabrika?
- ULVİ — Eveet, arkadaşlar, Naci Bey gelmeseydi daha da uzun sürecekti...
- ZEKİ — Ne?
- ULVİ — Sizleri işletmem... Hâlâ formumdayım demek ki.
- RUKİYE — Bizleri işletmen mi? Anlamadım, nasıl?
- NACİ — Sizin bir şeyiniz olduğunu anlamıştım, Ulvi Bey.
- ULVİ — Ben kim, işadamı olmak kim...
- YILMAZ — İşadamı değil misin? Peki nesen?
- ULVİ — Ben mübaşirim. Sizi gidi Mecnun'lar, adamı böyle işletirler işte!...
- HANDAN — *(Zeki'ye)* Baba, bir sen değilmişsin öyle düşünen.
- ZEKİ — Ulvi, el elden üstündür...
- RUKİYE — Sen de mi, Zeki?
- ZEKİ — Evet, ben de işlettim sizleri. Ben de reklâmcı değilim; komiserim, yaa!
- RASİM — İkiniz de fazla kasılmayın; çünkü, ben de

- profesör değilim.
- HANDAN — Yaaa?
- YILMAZ — Hiç değişmemişsiniz.
- RUKİYE — Peki nesen, Rasim?
- RASİM — Özel bir şirkette kâtibim. Ha ha haa...
- NURHAYAT — (*Rasim'e*) Efendim, profesör olmadığınızı, kimya ödevimi yaparken, daha doğrusu yapamıyorken anladım. Ödevimi deterjana çevirdiniz.
- RASİM — Kusura bakma, kızım, şakanın tadını çıkarmak istedim.
- NURHAYAT — Rica ederim.
- CENAP — Evet, Rasim, ben de çıkardım şakanın tadını...
- ULVİ — (*Nurhayat'a*) Kızım, ben demedim mi onlar da bizi işletecekler.
- NURHAYAT — Gerçekten öyle.
- HANDAN — Öyleyse ressam değilsiniz, Cenap Bey amca?
- CENAP — Çok isterdim, ama değilim, kızım. İşimiz biraz benzese de, ben yağlıboyacıyım.
- RUKİYE — Nasıl akıl edemedim; keşke ben de işletseydim.
- YILMAZ — Üzülme, Rukiye, ben de düşünemedim.
- ZEKİ — Ne o, Bıçak Suphi, sesin kesildi, icabında... Adamı böyle işletiriz işte.
- SUPHİ — Suphi kimseden geri kalmaz... Tabii ki ben de uyuttum sizleri, mışıl mışıl...
- NURHAYAT — Siz ne iş yapıyorsunuz, Suphi Bey amca?
- SUPHİ — Sevinebilirsiniz, arkadaşlar; çünkü Mecnun'lar sınıfı'ndan profesör gerçekten çıktı...
- HANDAN — Siz mi profesörsünüz?

- SUPHİ — Evet. Edebiyat fakültesinde öğretim üyesiyim.
- HANDAN — Hele konuşmalarınız, çok gerçekçiydi.
- SUPHİ — Teşekkür ederim. Konuşma benim işim.
- ENGİN — En iyi babam işletti sizleri...
- CENAP — Baban mı? Kim?
- NACİ — Onun babası Ulvi.
- YILMAZ — Siz de iyi rol yaptınız, delikanlı.
- ENGİN — Teşekkür ederim, efendim.
- NURHAYAT — (*Handan'a*) Abim de hukukta okuyor.
- HANDAN — Ben demedim mi gözüm sizi bir yerden ısırtıyor.
- ENGİN — Aynı okuldayız da ondan.
- SUPHİ — Ulvi, peki o anlattığın zengin kıızıyla evlenme hikâyesi de yalan mıydı?
- ULVİ — Öyle bir hikâye yaşadım, Suphi, ama evlenmedim o çirkin kızla. Şimdiki aklım olsaydı evlenirdim.
- NACİ — Ulvi Bey, bayıldım sizin arkadaşlığınıza. Beni de fahri sınıf arkadaşınız kabul edin lütfen.
- ULVİ — Tabii ederiz. Şimdi var mısın bir tavlasına, Naci Bey?
- NACİ — Varım. (*Nurhayat'a*) Kızım, getir şu tavlayı.
- RASİM — Kızım, orada satranç takımı da gördüm, onu da getir lütfen.
- NURHAYAT — Olur, efendim. Haydi, Handan, gidip getirelim.
- HANDAN — İyi ki gelmişim, ne güzel bir gün. (*Çıkarlar.*)
- RASİM — Kim benimle satranç oynayacak ba-

kalım?

SUPHİ — Suphi satrancı da iyi oynar... Tabii ki ben...

(O anda kapı çalınır.)

ULVİ — Bir işletmeci daha geldi galiba...

ENGİN — Ben bakarım, beyefendi- şey, baba.
(Gidip kapıyı açar.) Sen misin?

BURAK — (Girer.) Baba, param yine bitti...

ULVİ — Üzgünüm, oğlum, zenginliğimiz de bitti.

— Perde —

S O N